

עֲזְרֵי יַמְעַם ה' עֲשֵׂה שְׂמִימִים וְאֶרֶץ

סֵפֶר תִּיקוֹנֵי זוֹהַר

- מִנְקֵד -

- דַּף הַיּוֹמֵי -

שְׁחַבֵּר הַתְּנָא הָאֱלוֹקֵי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זִיע"א
מְבוֹאֵר בְּלִשׁוֹן הַקּוּדֵשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַקּוּרָא בּוֹ
מְחוּלָק ל-29 קוֹנְטְרָסִים

מוֹפֵץ לֹא מְטַרְתַּת רִיחַ כָּלֵל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כָּל סֵפֶר תִּיקוֹנֵי זוֹהַר

בְּכ - 20 דִּקּוֹת בְּלִבְד

בְּדִקּוֹת סִפּוּרוֹת בְּלִבְד תִּזְכֶּה לְהִיּוֹת בֶּן עוֹלָם הַבָּא

◆ "קוּדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא אַנְרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא" ◆

יוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזּוֹהַר הָעוֹלָמִי"

בַּעִיָּה "ק בֵּית שְׁמַשׁ תוֹבֵב" א

ל"ג בְּעוֹמֵר שְׁנַת תּשׁע"א ל"פ ק

◆ קוֹנְטְרָס נִסְפָּר 11 ◆

הטיבה ה' לטובים

תיקון הזוהר המחולק נדפס בנדבת

הרב משה יהודה בן צביה אסתר להצלחה בכל הענינים
וזוגתו טויבא אסתר בת חוה לרפואה שלמה ולהצלחה בכל הענינים

יצחק בן טויבא אסתר להצלחה בכל הענינים
הדסה גילה בת פריידא צירל, הרבה נחת דקדושה מכל יו"ח ולהצלחה בכל
הענינים

זכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי וחבורתו הקדושה תעמוד
להם למלוץ יושר, שימלא ה' כל משאלות להם לטובה ולהרכה, בהריות
גופא, פרנסה בשפע וברוח, עושר וכבוד, אריכות ימים ושנים טובים
בהריות השלימות, אכ"ר.

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי
בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים.
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מקראי אור - עימוד ועיצוב

052-7615936

בְּפֶתַח הַתְּקוּוֹן

י' שְׁמַחוּ ה' הַהוֹרִים וְיִגְלוּ ה' בְּנֵים שְׂאֲבֵינוּ לְכָבוֹד יוֹם הַהִלּוּלָא שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי עָלָיו הַשְּׁלוֹם, אֲשֶׁר בְּיוֹם הַהֵא נִהְגוּ לַעֲשׂוֹת הַתְּגַלְחַת לְבָנִים שְׂיַחְיָה, הוֹצִיאוּ לְאוֹר מִפְּעַל הַזְהַר הָעוֹלָמִי, סְפָרֵי תְקוּוֹנֵי הַזְהַר ב־ 29 קוֹנְטְרָסִים, כָּל קוֹנְטְרָס מְסִימִים לְלִמּוּד לְעֶרְךָ 20 דְּקוֹת, וְכִשְׁמַחְלָקִים לְ- 29 אָנָשִׁים גּוֹמְרִים בְּעֶרְךָ בְּכ- 20 דְּקוֹת אֶת כָּל תְּקוּוֹנֵי זֶהר, וְכָל אֶחָד שְׁלוֹמִד מִצְטָרֵף עִם הַכָּלל וּמְסִים יַחְדָּיו, וְנַחֲשֵׁב לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כְּאֵלוּ סִים כָּל תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר הַקְּדוּשָׁה. וְכֵן כָּל אֶחָד שְׂיַעֲשֶׂה תְּגַלְחַת לְבָנוּ שְׂיַחְיָה, יְכוּל לְקַבֵּל בַּחֲנָם סֵט פְּזוּה, וַיַּחְלֵק לְ- 29 אָנָשִׁים שְׂיַלְמָדוּ לְזִכּוֹת בְּנוּ, וְכֵן יִזְכֶּה בְּסִיֵּעָתָא דְשְׂמַיָא שְׁבָנוּ יְגַדֵּל לְאֵילָנָא רַבְרָבָא. - וְכֵן כָּל מִי שְׁבָנוּ נִכְנָס לְעַל תּוֹרָה וּמִצְוֹת בְּמִזְל טוֹב, יְכוּל לַעֲשׂוֹת הַסְּגָלָה הַזֹּאת שְׂיַגְמְרוּ יַחַד 29 אָנָשִׁים אֶת תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר לְזִכּוֹת בְּנוּ, וּבְזִכּוֹת פָּחוּ שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי בְּדָאֵי יַצְלִיחַ בְּכָל דְּרָכָיו. - וְעוֹד כָּל מִי שְׂמַחְתָּן אֶת בְּנוּ אוֹ בִתּוֹ אוֹ שְׂעוּשָׂה כָּל שְׂמַחָה גַם כֵּן יְכוּל לְקַבֵּל אֶת הַסֵּט וַיַּגְמְרוּ 29 אָנָשִׁים אֶת תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר לְזִכּוֹתָם. - וְכֵן כָּל מִי שְׂעוּשָׂה סְעוּדַת יָאֲרִצִּיט לְעֵלוּי נְשִׁמַת הוֹרָיו אוֹ קְרוֹבָיו אוֹ אֶחָד מִמֵּשִׁפְחָתוֹ וְרוֹצֶה לְלַמֵּד זֶהר, יְכוּל לְקַבֵּל אֶת הַסֵּט וַיַּחְלֵק לְ- 29 אָנָשִׁים שְׂיַגְמְרוּ אֶת תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר, וּבְדָאֵי יִהְיֶה עָלָיו גְּדוֹל לְנִשְׁמַתָּם. - וְכָל בֵּית מִדְרָשׁ שְׂרוֹצִים לְגַמֵּר אֶת תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר בְּשַׁבָּת (אוֹ בַּחֹל) יְכוּלִים לְקַבֵּל אֶת הַסֵּט, וַיִּזְכּוּ לְקַרֵּב אֶת הַגְּאוּלָּה בְּמַהְרָה, וַיִּזְכּוּ שְׂרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי בְּעַצְמוֹ לְלַמֵּד עֲלֵיהֶם זְכוֹת לְמַעֲלָה. פְּעַת יוֹצֵא לְאוֹר מְסַפֵּר מְצַמְצֵם עַל יְדֵי תוֹרָמִים שְׂתַרְמוּ, כָּל הַקְּדָם זֹכֶה. - נִתַּן לְקַבֵּל בְּכָל מוֹקְדֵי הַחִלּוּקָה שֶׁל מִפְּעַל הַזְהַר הָעוֹלָמִי, וּבְמִסְפָּר 054-8436784

לְמוֹד בְּסִפְרֵי הַזְהַר הַקְּדוּשָׁה לְעֵלוּי נְשִׁמַת נְפֻטָרִים מְסַגֵּל בְּיוֹתֵר לְתַקּוֹן נְשִׁמַתָּם וְלַהֲעֵלוֹתָם לְמִקּוּמָם הָעֲלִיּוֹן וְלַהֲצִילָם מִכָּל דֵּינִים. - "בְּדָאֵי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסַמְךָ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחִק", שְׂבִזְכוֹת שְׁלוֹמִדִים בְּסִפְרוֹ שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זְכוֹתוֹ יַגּוּ עָלֵינוּ אָמוֹן, נוֹשֵׁעַ בְּכָל הַנְּצָרָה לְנוּ. - תַּבַּת "וּרְפָאֵתִיו" עוֹלָה בְּגִימְטְרִיא (703) כְּמִנְיָן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי (703), כִּי בְּזִכּוֹתוֹ נִמְשַׁכַּת רְפוּאָה לְאָדָם. - וְעַל יְדֵי זֶה יִשְׁפַע שְׁפַע רַב בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, רַאשֵׁי תַבּוֹת רַשְׁבֵּי, שְׂהָעוֹסֵק בְּתוֹרָתוֹ יִזְכֶּה בְּסִיֵּעָתָא דְשְׂמַיָא לְשַׁפַּע רַב רוּחָנִי וְגַשְׂמִי. - וְזֹאת לְמוֹדְעֵי, שְׂסִפְרִים הָאֵלוּ מִתֵּר וּמִצְוָה לְכָל אֶחָד לְהַדְפִּיס כְּפֹה שְׂרוֹצֶה בְּאִיזָה שְׂפָה וְלִשׁוֹן שְׂרוֹצֶה, וְכָל הַמְּזוּכָה אֶת הַרְבִּים זְכוֹתוֹ עוֹמְדַת לְעַד וְזוֹכֶה לְבָנִים צְדִיקִים. וּבְגַדֵּל כַּח זְכוֹת הַרְבִּים שֶׁל הָעוֹזְרִים וְהַמְּסִיעִים לְמִפְּעַל הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה, יִזְכּוּ לְרִאוֹת מִיוֹצֵאי חִלְצִיהֶם רַב תַּעֲנוּג וְנַחַת דְּקַדְשָׁה, עַד אֲשֶׁר נִזְכֶּה בְּקְרוֹב שְׂיַעֲרָה ה' עָלֵינוּ רוּחַ טְהָרָה, וְנוֹפֶה לְטַהַר לְבַבְנוּ לְעַבֵּד לְיוֹצְרָנוּ בְּכָל כַּחֲנוּ וּבְכָל נַפְשָׁנוּ וּבְכָל מְאֻדָּנוּ, וְתַקִּים הַבְּטַחַת הַרְעִיא מְהִימָנָא "בְּהַאי סְפָר הַזְהַר, יְפִקוֹן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" בְּבִיאַת גּוֹאֵל צְדָק בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ, אָמוֹן.

הַמוֹצִיאִים לְאוֹר

הקדמה ללמוד הזהר

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה [דור אחרון]. ובהר (זמר חלק ג' דף קנ"ג: ברעא מהימנא) כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובה יתבטלו כל הגזרות - ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועי' בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' ס' 90 קלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. - שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזוהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דידך, און דו קענסט מיד" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי] (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלה סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערכים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכנן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אפי"ר.

הלומדים בחבורה - כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נובל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקמץ יהיה לאלה" שאפילו בדורנו הנמוך - יוכל להחשב לשר האלה, שסיים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (עוד רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית בדרבים, הנה כי כן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר וראוד". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגרסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דוד אר"ץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועי' נענו)

בשרת פרחי כהונה חלק ארוח סי' יג) ... וממילא כל שכן בלימוד הזוהר עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודת לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (ת"ת ג') איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עין חיים (האר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: [על פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד] - מעלת הלימוד בזוה"ק, שהלומד ממש נהנהג לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקובל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקובל הרב אברהם גלאנטי זיע"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשכנא" (שבפרשת משפטים ד' קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתעטר" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרתיו בראש, ויושב בגוון, עכל"ק. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות חבירים מקשיבים לקולך השמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (ד' ק"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. וכזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משה עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מה ש'היה ה' - ראשי תבות משה - ש'היה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו גאול), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זיע"א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה [ולכל הפחות לימוד בקריאה זוה"ק], עם הארץ, ובגללו מתעכב הגאולה רח"ל. על כן כולנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלימוד הקדוש הזה. וכרוך ה' שזכינו בדרגו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משה ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים - על כן אחי! כל אחד יכלל בלימוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד הזוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שגרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלה, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבידילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. פי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאריז"ל)

תפלה לאחר קריאת הזוהר

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי פסיתך לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשויט ופורפירא עלאה ולארמון שעל מכוננו ישיב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וכראיו. ובזכות היותנו עסוקים בחכמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנית עוינו במהרה בימינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויזרח עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד וישמו אחד, אמן נצח סלה ועד.

(נסח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

דְּנָשִׁיב בְּהַ תְּפַאֲרַת יִשְׂרָאֵל אִיהִי בְּכַנְפֵי רִיאָה,
וְדָא אִיהוּ וְתוֹרָה אֹר, דְּנִהִיר בְּהַ דָּא שְׂכִינְתָּא
עֲלָאָה נְשִׁמַת חַיִּים, דְּנַחְתָּא מִן מוֹחָא לְאַנְהָרָא
לוֹן בְּלַבָּא.

מַאי נ"ר נִפְשָׁא רוּחָא, דְּנִפְשָׁא אִיהִי פְתִילָה
(נ"א על שם דאיהי שותפא דגופא), רוּחָא דָּא
זִיתָא, נְשִׁמְתָּא נַר יְהו"ה נְשִׁמַת אָדָם (משלי ב
כז). (אָדָם דְּאִיהִי אֹר נַר, נְהִיר בֵּיה אֹרְיִיתָא דְּבַכְתָּב, וְנִשְׁמַתָּא
דְּאִיהִי נַר נְהִיר בְּהַ מְצוּהָ, וְכּוּמָנָא דְּלֵא נְהִירִין בְּהַ אֹר וְגַר אַתְּמַר
בְּנִשְׁמַתָּא אַל תִּרְאוּנִי שְׁאֲנִי שְׁחַרְחַרְתָּ (שיר א 1), וְאַתְּמַר
בְּאָדָם (ישעיה נג) אֲלֵבִישׁ שְׁמִים קְדֻרוֹת), וּמַאי נ"ר נִפְשָׁא
רוּחָא, נ' נִפְשָׁא ר' רוּחָא, לְקַבֵּל תְּלַת קְטָרִין
אֵלִין, אִינוּן תְּלַת גְּוֹוִינִין, אֶשָּׂא אוּכְמָא חוּוֹרָא
וְתַכְלָתָא, מָאן דְּנִטִיר נַר יְהו"ה נְשִׁמַת אָדָם
בְּאוּרִייתָא, בְּפַקוּדִין דְּעֵשָׂה וְלֵא תַעֲשֶׂה, לֵא
שְׁלִיט עֲלֵיהָ נִוּרָא דְּגִיּהָנָם, וְדָא אִיהוּ כְּבִד
וּמְרָה וּטְחוּל, כְּבִד אֶשָּׂא סוּמְקָא, מְרָה אֶשָּׂא
יְרוּקָא, טְחוּל אֶשָּׂא אוּכְמָא, יוֹתֵרַת הַכְּבִד
כְּלָלָא דְּכֻלְהוּ, תְּכַלַּת חֲשׂוּדָא.

וְתַבְלַת דְּצִיצִית מְצוּהָ, וְתַכְלַת לִית בְּסִטְרָא
אַחְרָא, בְּגִין דְּאִיהוּ דוּמָה לְכַרְסִיָּא
יְקִירָא, גְּוֹוִינִין דְּשַׂרְגָּא אִינוּן לְבוּשִׁין לְנַר יְהו"ה
נְשִׁמַת אָדָם, גְּוֹוִן אוּכְמָא דְּאִיהוּ טְחוּל, כְּד
מְתַלְבַּשְׁת תַּמָּן נִפְשָׁא בְּחוּבִין, אִיהִי אִמְרַת (שיר
א 1) אַל תִּרְאוּנִי שְׁאֲנִי שְׁחַרְחַרְתָּ, שְׁחַרְחַרְתָּ
בְּקְדֻרוֹתָא דְּכַנְי, בְּדוּחְקָא דְּלֵהוֹן בְּעַנְיּוֹתָא
דְּלֵהוֹן, קְדֻרוֹתָא וְלִיצְנוּתָא וְעַנְיּוֹתָא מְטְחוּל
נִפְקָא, כְּד נְשִׁמְתָּא אֶסִירָא בְּהַ בְּגֻלוֹתָא, וְדָא
אִיהוּ (משלי ל כג) וְשִׁפְחָה כִּי תִירַשׁ גְּבִירְתָּהּ,
וּבְהָהוּא זְמַנָּא טְחוּל שׁוּחַק, וְלִזְמַנָּא דִּייתִי
מְלַכָּא מְשִׁיחָא לְנִטְלָא נוּקְמָא מְטְחוּל דְּאִיהִי
שִׁפְחָה, (תהלים ב ד) יוֹשֵׁב בְּשָׁמַיִם יִשְׁחַק, יִשְׁחַק
אִיהוּ בְּאִבּוּדָא דְּלֵהוֹן, כְּמָה דָּאֵת אִמְרַ (משלי יא
1) וּבְאִבְד רְשָׁעִים רְנָה.

כְּלִילָה מְעֵשֶׁר, וְהִיא נַר מְצוּהָ,
וְהַרְוִיחַ שְׁנוּשְׁבַת בְּהַ תְּפַאֲרַת
יִשְׂרָאֵל, הִיא בְּכַנְפֵי רִאָה, וְזֵהוּ
וְתוֹרָה אֹר, שְׁמַאֲרָה בְּהַ, זֵו
הַשְׂכִּינָה הַעֲלִיוֹנָה נְשִׁמַת חַיִּים,
שְׁיֻרְדַת מִן הַמַּחַ לְהַאֲרִי אוּתָם
בְּלַב.

מָה זֵה נ"ר? נִפְשָׁא רוּחַ. שְׁהַנְפֵּשׁ
הִיא פְתִילָה, (על שם שְׁהִיא שְׁתַּפָּח בְּהוּף)
וְהַרְוִיחַ זֵה הַזִּית. הַנְשִׁמָּה, נַר
יְהו"ה נְשִׁמַת אָדָם. (אָדָם שְׁהוּא אֹר
נַר, מַאֲרָה כּוּ תוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְהַנְשִׁמָּה שְׁהִיא נַר,
מַאֲרָה בְּהַ מְצוּהָ, וּבְזַמַּן שְׁאִין מַאֲרִים בְּהַ אֹר
וְגַר, נִאמַר בְּנִשְׁמָה אַל תִּרְאוּנִי שְׁאֲנִי שְׁחַרְחַרְתָּ,
וְנִאמַר בְּאָדָם אֲלֵבִישׁ שְׁמִים קְדֻרוֹת). וְמָה זֵה
נ"ר? נִפְשָׁא רוּחַ, נ' נִפְשָׁא ר' רוּחַ,
כְּנִגְדַּת שְׁלֵשַׁת הַקְּשָׁרִים הַלְלוּ הֵם
שְׁלֵשָׁה גְּוִינִים, אֶשׁ שְׁחוּרָה, לְכַנְי
וְתַכְלָת. מִי שְׁשׁוּמַר אֵת נַר יְהו"ה
נְשִׁמַת אָדָם בְּתוֹרָה, בְּמְצוּוֹת
עֵשָׂה וְלֵא תַעֲשֶׂה, לֵא שׁוּלְטַת
עֲלֵיו אֶשׁ הַגִּיּוֹנָם, וְזֵהוּ כְּבִד וּמְרָה
וּטְחוּל. הַכְּבִד אֶשׁ אִדְמָה, הַמְרָה
אֶשׁ יְרוּקָה, טְחוּל אֶשׁ שְׁחוּרָה,
יוֹתֵרַת הַכְּבִד הַכְּלָל שֶׁל כָּלֵם,
תְּכַלַּת חֲשׂוּכָה.

וְתַבְלַת שֶׁל צִיצִית - מְצוּהָ,
וְתַכְלַת, אִין בְּצַד הָאַחַר, מְשׁוּם
שְׁהִיא דוּמָה לְכַסָּא הַנְּכַבְד, צְבָעִי
הַנַּר הֵם לְבוּשִׁים לְנַר יְהו"ה
נְשִׁמַת אָדָם. צְבָע שְׁחַר, שְׁהוּא
טְחוּל, כְּשִׁמְתַלְבַּשְׁת שֶׁם הַנְּפֵשׁ
בְּחֻטָּאִים, הִיא אוּמְרַת אַל תִּרְאוּנִי
שְׁאֲנִי שְׁחַרְחַרְתָּ, שְׁחַרְחַרְתָּ
בְּקְדֻרוֹת שֶׁל בְּנִי, בְּדַחַק שְׁלָהֵם,
בְּעַנְי שְׁלָהֵם. קְדֻרוֹת וְלִיצְנוּת
וְעַנְיּוֹת יוֹצֵאִים מְטְחוּל, כְּשִׁנְשִׁמָּה
אֶסִירָה בְּהַ בְּגֻלוֹת, וְזֵהוּ וְשִׁפְחָה
כִּי תִירַשׁ גְּבִירְתָּהּ, וּבְאוּתוֹ זְמַן
טְחוּל שׁוּחַק, וְלַעֲתִיד שְׁיָבֵא
הַמֶּלֶךְ הַמְּשִׁיחַ לְטַל נְקָמָה
מִהַטְּחוּל, שְׁהִיא שִׁפְחָה, יוֹשֵׁב
בְּשָׁמַיִם יִשְׁחַק, הוּא יִשְׁחַק בְּאִבְדָּן
שְׁלָהֵם, כְּמוֹ שְׁנִאמַר וּבְאִבְד
רְשָׁעִים רְנָה.

רנ"ה איהו הנ"ר, איהו נה"ר יוצא מעדן, ומאי ניהו מצות עשה ומצות לא תעשה פחושפון נה"ר, נו"ן ה"א רי"ש, ואיהי הנר המאיר לאדם, ועל דא באבד רשעים רנ"ה, ובההוא זמנא הטחול דשוחק אתאביד, ואז יתקיים (תהלים קכו ב) אז ימלא שחוק פיניו ולשוננו רנה ודאי, ואז לא יכבה בלילה נרה, בגלל שטעמה פי טוב סחרה, ובאותו זמן מתתקנת ירושלים שהיא הלב, הלב הוא לה"ב המזבח, יכ"ה בחשבון הלב, לה"ב הלב, לא יכבה בגלות שהוא לילה, ונכנית על ידי הקדוש ברוך הוא, כמו שנאמר בונה ירושלים יהו"ה. (מי ששומר נר יהו"ה נשמת אדם במצות עשה ולא תעשה, לא שולטת עליו אש הגיהנום, שהוא כבד מרה וטחול).

ועוד מרה טחול כבד, אינון גלותא לנשמתא ורוחא ונפשא, דאיהי שכינתא פד גלת בכבד, אתמר באברים דאינון עמא קדישא חילהא דילה, תכבד העבודה על האנשים (שמות ה ט), פד גלת במרה אתמר בה (שם א יד) וימרו את חיהם, פד גלת בטחול אתמר בה (שם ו ט) ולא שמעו אל משה מקצר רוח (דברים בבטנה, ומעבודה קשה דתהו בטחול), והו צווחין לקודשא בריך הוא מנה, הדא הוא דכתיב (יונה ב ג) מבטן שאול שועתי שמעת קולי, ואתמר בהון (שמות ב כג) ותעל שועתם אל האלהים מן העבודה, ונשמתא בגלותא בתראה (דף נ ע"א) אתמר בה (רות ג ז) ותגל מרגלותיו ותשכב, שכיבת לעפרא, ווי ליה לבר נש דנשמתיה נחיתת תחות רגלוי, דבההוא זמנא אתמר במזליה (עמוס ה ב) נפלה לא תוסיף קום, ולית ליה עלוי וסלוק אלא בידי דקודשא בריך הוא, דאזיל שמא קדישא לימינא ואוקים לה.

רנ"ה הוא הנ"ר, הוא נה"ר יוצא מעדן, ומה היא? מצות עשה ומצוות לא תעשה, פחושפון נה"ר, נו"ן ה"א רי"ש, והיא הנר המאיר לאדם, ועל זה, באבד רשעים רנ"ה, ובאותו זמן הטחול ששוחק נאבד, ואז יתקיים אז ימלא שחוק פיניו ולשוננו רנה ודאי, ואז לא יכבה בלילה נרה, בגלל שטעמה פי טוב סחרה, ובאותו זמן מתתקנת ירושלים שהיא הלב, הלב הוא לה"ב המזבח, יכ"ה בחשבון הלב, לה"ב הלב, לא יכבה בגלות שהוא לילה, ונכנית על ידי הקדוש ברוך הוא, כמו שנאמר בונה ירושלים יהו"ה. (מי ששומר נר יהו"ה נשמת אדם במצות עשה ולא תעשה, לא שולטת עליו אש הגיהנום, שהוא כבד מרה וטחול).

ועוד, מרה טחול וכבד, הן גלות לנשמה ורוח ונפש, שהיא שכינה, כשגלתה בכבד, נאמר באברים, שהן העם הקדוש, החיל שלה, תכבד העבודה על האנשים. כשגולה במרה נאמר בה וימרו את חיהם. כשגולה בטחול נאמר בה ולא שמעו אל משה מקצר רוח, (שהיה בבטנה, ומעבודה קשה שהיתה בטחול), והיו צועקים לקדוש ברוך הוא ממנה, זהו שכתוב מבטן שאול שועתי שמעת קולי, ונאמר בהם ותעל שועתם אל האלהים מן העבודה. והנשמה בגלות האחרונה נאמר בה ותגל מרגלותיו ותשכב, שוכבת לעפר. אוי לאדם שנשמתו יורדת תחת רגליו, שבאותו זמן נאמר במזלו נפלה לא תוסיף קום, ואין לו עליו והתעלות אלא ביד הקדוש ברוך הוא, שהולך השם הקדוש לימין ומקים אותה.

וְרָזָא דְמַלְהָ לִינֵי הַלִּילָה וְהִיָּה בְבַקָּר אִם יִגְאָלְךָ טוֹב יִגְאָל (רות ג יג), טוֹב דְאִיהוּ בְרִית יִגְאָל, וְאִם לֹא יִחַפֵּץ לְגִאָלְךָ וּגְאֻלְתִּיךָ אֲנִכִי חַי יְהוּ"ה שְׂכָבִי עַד הַבֶּקֶר, אֲנִכִי שְׁהִיא הָאֵם הַעֲלִיזָנָה, אֲנִכִי שֶׁל יִצְיָאֵת מִצָּרִים, חַי יְהוּ"ה שְׂכָבִי עַד הַבֶּקֶר שֶׁהוּא יְמִין, שְׁבוּ פֹה הַתּוֹרָה שֶׁבְכָתָב שְׁהִיא הַעֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי, שְׁמִימִין נִתְּנָה תּוֹרָה שֶׁבְכָתָב, וּמִשְׁמָאל נִתְּנָה תּוֹרָה שֶׁבְעַל פֶּה, שְׁהִיא נִקְבָּה.

וּמְשׁוּם זֶה, טוֹב צְדִיק חַי"י הָעוֹלָמִים הוּא מְצַד הַשְּׂמָאל, שֶׁהוּא גְבוּר הַכּוֹבֵשׁ אֶת יְצֵרוֹ, שֶׁהוּא סְמָא"ל, וּמְשׁוּם זֶה שְׂמָאל דּוֹחָה וּבִימִין יָקוּם, שְׁמִי שְׁנוּפֵל לֹא צְרִיךְ לְהִקָּים אֲלֵא בְיַד יְמִין, וּמְשׁוּם זֶה חַי יְהוּ"ה שְׂכָבִי עַד הַבֶּקֶר.

וְהַשְּׂמָאלֵר הִיא רֵאשׁ הַשָּׁנָה, וְיְמִין פֶּסַח, וְכוּ הִיתָה שְׁבוּעָה בִּי"ד יָמִים, וְזֶהוּ כִי יָד עַל כֶּס י"ה, וְעַל אוֹתוֹ זְמַן הִיא אוֹמְרַת אֵל תְּרַאנִי שְׁאֲנִי שְׁחַרְחַרְתָּ, וְאֵל תְּרַאוּנִי מְצַד הַשְּׂמָאל שֶׁל יִצְחָק שְׁאֲנִי בּוֹ בְּקִדְרוֹת, זֶהוּ שְׁכַתּוֹב וַתְּכַהֵן עֵינָיו מֵרְאוֹת, מֵרְאוֹת וְדָאֵי בְּגֻאָלָה, שְׁהִיא אוֹר מֵרְאוֹת שֶׁל נְבוֹאָה, שְׁנֹאמֵר בְּהֵם נִפְתָּחוּ הַשָּׁמַיִם וְאֶרְאָה מֵרְאוֹת אֱלֹהִים, וְזֶהוּ וַתְּכַהֵן עֵינָיו מֵרְאוֹת, מְצַד הַשְּׂמָאל, וְנֹאמֵר בְּאוֹתוֹ זְמַן בְּקִדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲלֵבִישׁ שְׁמַיִם קִדְרוֹת.

גַּר הוּא ה', חֲמֵשׁ גּוֹנִים מֵאִירִים בּוֹ, וְהֵם: לְבָן, אֲדָם, יָרֵק, וְשָׁחַר וַתְּכַלֵּת. ו' אוֹר הַנֵּר מִבְּפָנַיִם, סְמָא"ל חֲשֵׁךְ, נָחַשׁ קִדְרוֹת, וְעַלֵּיהָ נֹאמֵר אֲלֵבִישׁ שְׁמַיִם קִדְרוֹת, הַנִּקְבָּה שְׁלוֹ, וְשָׂק אֲשִׁים כְּסוּתָם, אוֹי לְנִשְׁמָה כְּשֶׁמִּתְלַבֶּשֶׁת

וְשָׂק אֲשִׁים כְּסוּתָם, וְוִי

וְרָזָא דְמַלְהָ לִינֵי הַלִּילָה וְהִיָּה בְבַקָּר אִם יִגְאָלְךָ טוֹב יִגְאָל (רות ג יג), טוֹב דְאִיהוּ בְרִית יִגְאָל, וְאִם לֹא יִחַפֵּץ לְגִאָלְךָ וּגְאֻלְתִּיךָ אֲנִכִי חַי יְהוּ"ה שְׂכָבִי עַד הַבֶּקֶר, אֲנִכִי דְאִיהִי אִימָא עֲלָאָה, אֲנִכִי דִיִּצְיָאֵת מִצָּרִים, חַי יְהוּ"ה שְׂכָבִי עַד הַבֶּקֶר דְאִיהִי יְמִינָא, דְבִיָּה תּוֹקְפָא דְאוּרִייתָא דְבְכָתָב דְאִיהִי עַמּוּדָא דְאֲמֻצָּעִיתָא, דְמִימִינָא אֲתִייהִיבַת אוּרִייתָא דְבְכָתָב, וּמִשְׁמָאלָא אֲתִייהִיבַת אוּרִייתָא דְעַל פֶּה דְאִיהִי נּוֹקְבָא.

וּבְגִין דָּא טוֹב צְדִיק חַי"י עַלְמִין אִיהוּ מְסֻטְרָא דְשְׂמָאלָא, דְאִיהוּ גְבוּר הַכּוֹבֵשׁ אֶת יְצֵרוֹ, דְאִיהוּ סְמָא"ל, וּבְגִין דָּא שְׂמָאל דּוֹחָה, וּבִימִינָא יָקוּם, דְמָאן דְנִפְּלִיל לָא צְרִיךְ לְאֶקְמָא אֲלֵא בְיַד יְמִינָא, וּבְגִין דָּא חַי יְהוּ"ה שְׂכָבִי עַד הַבֶּקֶר.

וְשְׂמָאלֵר אִיהִי רֵאשׁ הַשָּׁנָה, וְיְמִינָא פֶּסַח, וּבִיָּה הָוָה אוֹמְרָה בִּי"ד יוֹמִין, וְדָא אִיהוּ כִי יָד עַל כֶּס י"ה (שְׁמוֹת יז טז), וְעַל הַהוּא זְמַנָּא אִיהִי אֹמְרַת (שִׁיר א ו) אֵל תְּרַאוּנִי שְׁאֲנִי שְׁחַרְחַרְתָּ, אֵל תְּרַאוּנִי מְסֻטְרָא דְשְׂמָאלָא דִיִּצְחָק, דְאֵנָא בְּקִדְרוֹתָא בִיָּה, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב (בְּרַאשִׁית כז א) וַתְּכַהֵן עֵינָיו מֵרְאוֹת, מֵרְאוֹת וְדָאֵי בְּפוּרְקָנָא, דְאִיהִי אוֹר מֵרְאוֹת דְנְבוֹאָה, דְאֲתַמַּר בְּהוּן (יִחְזַקְאֵל א א) נִפְתָּחוּ הַשָּׁמַיִם וְאֶרְאָה מֵרְאוֹת אֱלֹהִים, וְדָא אִיהוּ וַתְּכַהֵן עֵינָיו מֵרְאוֹת מְסֻטְרָא דְשְׂמָאלָא, וְאֲתַמַּר בְּהוּא זְמַנָּא בְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲלֵבִישׁ שְׁמַיִם קִדְרוֹת (ישעיהו ג א).

גַּר אִיהִי ה', חֲמֵשׁ גּוֹנִין נְהִירִין בָּהּ, וְאִינוּן חַוּוּר סוּמְק יָרוֹק וְאוּכֵם וַתְּכַלֵּת, ו' אוֹר הַנֵּר מְלֻגָּאוּ, סְמָא"ל חֲשֵׁךְ, נָחַשׁ קִדְרוֹת, וְעַלֵּיהָ אֲתַמַּר אֲלֵבִישׁ שְׁמַיִם קִדְרוֹת נּוֹקְבָא דִילֵיהָ,

בְּקִדְרוֹת שְׁלֵהֶם, וְעֲלִיָּה נֹאמֵר
וּתְכַהֲיֵן עֵינָיו מֵרְאוֹת, וְהֵם
הַחֲשָׁכִים שְׂמַכְסִים עַל הָעֵינַיִם,
שְׂאִינן לָהֶם רְשׁוֹת לְהִסְתַּכֵּל
בְּקִדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּשְׂכִינֵתוֹ.

וְאוֹר וְנֵר שְׂמַאֲרִים (שְׁחֹשְׁבוּ) בְּהֵם,
נֹאמֵר בְּהֵם וְחֲשָׁכוּ הֵרְאוֹת
בְּאֲרָבוֹת, כְּמוֹ שֶׁאָמַר קֹהֶלֶת עַד
אֲשֶׁר לֹא תַחֲשֶׁף הַשֶּׁמֶשׁ וְהָאוֹר
וְגוֹמֵר, וְאוֹר וְנֵר, עֲלִיָּהם נֹאמֵר כִּי
נֵר מְצוּה וְתוֹרָה אוֹר, וְלָמָּה
נַחֲשָׁכִים בְּהֵם? מִשּׁוּם שֶׁלֹּא הָיוּ
עוֹסְקִים בְּתוֹרָה וּבַמְצוּה, בִּירְאָה
וְאֶהְבָּה שֶׁהֵם י"ה, וּמִיָּד
כְּשֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בְּהֵם בִּירְאָה
וְאֶהְבָּה, שְׁבוּעָה הִיא לְקִדּוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא בִּי"ה, שֶׁהֵם יִרְאֶה
וְאֶהְבָּה, לְהַעֲבִיר אוֹתָם מֵעוֹלָם
הַנְּשֻׁמָּה, מִשּׁוּם שֶׁאוֹתָם הַחֲשָׁכִים
מְפָרִידִים בֵּין י"ה וּבֵין ו"ה, כְּמוֹ
שֶׁבְּאֲרוּהוּ, שְׁפָתוֹב כִּי יָד עַל פֶּס
י"ה, וּבְאוֹתוֹ זְמַן נֹאמֵר בְּאֵדָם
לְבָשׁוּ [אַלְבִּישׁ] שְׁמֵים קִדְרוֹת
וְגוֹמֵר, וּבְאוֹתוֹ זְמַן שְׂמַעְבְּרִים
הַקִּדְרוֹת וְהַחֲשָׁכָה מִן הַנְּשֻׁמָּה,
מִיָּד כָּל הַנְּשֻׁמָּה תִּהְלֵל י"ה.

וְכִי הֵם הַחֲשָׁכִים הִלְלוּ? אֵלּוּ
סַמָּא"ל וְנַחֲשׁ, וּמִי גֵרַם לָהֶם
לְשַׁלֵּט עֲלֵיהֶם? אֵלֶּא סוּד הַכְּתוּב
מְלַמֵּד, כִּי אִם עֲוֹנוֹתֵיכֶם הָיוּ
מִבְּדָלִים בֵּינֵיכֶם לְבֵין אֱלֹהֵיכֶם,
וְדוּד אָמַר בְּשִׁבְלֵם, גַּל עֵינַי
וְאֶבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ,
וּבְאוֹתוֹ זְמַן, מַה שֶּׁהָיוּ שׁוֹלְטִים
הַחֲשָׁכִים עַל אוֹרוֹת הָעֵינַיִם,
מִתְּהַפְּכִים הָאוֹרוֹת וְשׁוֹלְטִים עַל
הַחֲשָׁכוֹת, וְסוּד הַדְּבָר - שׁוֹפֵר
מִהַפֵּ"ךְ קְדָמָ"א זְקָ"ף קְטָ"ן. אוֹתוֹ
שֶׁנֹּאמֵר בּוֹ קְטַנְתִּי מִכָּל הַחֲסָדִים
וּמִכָּל הָאֱמֶת, הַזְדַּקְף וְנִקְרָא זְקָף
גְּדוֹל, וְאִין אֱמֶת אֵלֶּא תוֹרָה. זֶהוּ
שְׁפָתוֹב תּוֹרַת אֱמֶת הִיָּתָה בְּפִיהוּ.
וּבְאוֹתוֹ זְמַן מִתְּהַפֵּךְ הַכֶּסֶף מִדִּין
לְרַחֲמִים, וְזֶהוּ הַסּוּד שֶׁבְּאֲרוּהוּ

לְנִשְׁמָתָא פֶּד אֲתַלְבֶּשֶׁת בְּקִדְרוֹתָא דְלֵהוּן,
וְעֲלִיָּה אֲתַמֵּר וְתַכְהֲיֵן עֵינָיו מֵרְאוֹת, וְאִינוּן
חֲשׁוּכִין דְּמַכְסִּינן עַל עֵינֵינוּן, דְּלִית לוֹן רִשׁוּ
לְאַסְתַּכְּלָא בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינֵתֵיהּ.

וְאוֹר וְנֵר דְּנִהְרִין (נ"א רְחֹשְׁבוּ) בְּהוּן, אֲתַמֵּר בְּהוּן
(קֹהֶלֶת י"ב א) וְחֲשָׁכוּ הֵרְאוֹת בְּאֲרָבוֹת, כְּמָה
דְּאָמַר קֹהֶלֶת (ש"ס ב) עַד אֲשֶׁר לֹא תַחֲשֶׁף הַשֶּׁמֶשׁ
וְהָאוֹר וְגוֹמֵר, וְאוֹר וְנֵר עֲלִיָּהוּ אֲתַמֵּר (מְשַׁלִּי ו
כ) כִּי נֵר מְצוּה וְתוֹרָה אוֹר, וְאֲמַאי אֲתַחֲשֶׁכֶן
בְּהוּן, בְּגִין דְּלֹא הוּוּ מִשְׁתַּדְּלִין בְּאוֹרֵייתָא
וּמְצוּה, בְּדַחֲלוֹ וּבְרַחֲמֵי דְאִינוּן י"ה, וּמִיָּד
דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּהוּן בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוֹ, אוּמָּאָה
אִיהוּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בִּי"ה דְאִינוּן דְּחִילוֹ
וּרְחִימוֹ, לְאַעֲפְרָא לוֹן מְעַלְמָא דְנִשְׁמָתָא, בְּגִין
דְאִינוּן חֲשׁוּכִין אֲפְרִישִׁין בֵּין י"ה וּבֵין ו"ה,
כְּמָה דְאוּקְמוּהוּ דְכְּתִיב (שְׁמוֹת י"ז טז) כִּי יָד עַל פֶּס
י"ה, וּבִהֵהוּא זְמַנָּא אֲתַמֵּר בְּאֵדָם לְבָשׁוּ שְׁמֵים
קִדְרוֹת וְגוֹמֵר, וּבִהֵהוּא זְמַנָּא דְמִתְעַבְּרִין
קִדְרוֹתָא וְחֲשׁוּכָא מִנְשֻׁמָּתָא, מִיָּד כָּל הַנְּשֻׁמָּה
תִּהְלֵל י"ה (תְּהִלִּים ק"ג ו).

וּמָאן אִינוּן אֵלִין חֲשׁוּכִין אֵלִין סַמָּא"ל וְנַחֲשׁ,
וּמָאן גְּרִים לוֹן לְשַׁלְטָאָה עֲלֵייהוּ, אֵלֶּא
רְזָא דְקָרָא אוֹלִיף כִּי אִם עֲוֹנוֹתֵיכֶם הָיוּ
מִבְּדִילִים בֵּינֵיכֶם לְבֵין אֱלֹהֵיכֶם (יִשְׁעִיָּה נט
ב) וְדוּד בְּגִינֵיהוּ אָמַר (תְּהִלִּים קִיט יח) גַּל עֵינַי
וְאֶבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ, וּבִהֵהוּא זְמַנָּא מַה
דְּהוּ שְׁלִטִין חֲשׁוּכִין עַל נְהוּרִין דְּעֵינֵינוּן,
מִתְּהַפְּכִין נְהוּרִין וְשְׁלִטִין עַל חֲשׁוּכִין, וְרְזָא
דְמִלָּה שׁוֹפֵר מְהוּפֵ"ךְ קְדָמָ"א זְקָ"ף קְטָ"ן,
הֵהוּא דְאֲתַמֵּר בִּיהּ (בְּרַאשִׁית לב יא) קְטַנְתִּי מִכָּל
הַחֲסָדִים וּמִכָּל הָאֱמֶת, אֲזַדְקָף וְאֶקְרִי זְקָף
גְּדוֹל, וְאִין אֱמֶת אֵלֶּא תוֹרָה, הִדָּא הוּא
דְכְּתִיב (מְלָאכִי ב ו) תּוֹרַת אֱמֶת הִיָּתָה בְּפִיהוּ,

ובההוא זמנא מתהפכא פּרסיא מדינא לרחמי,
ודא היא רזא דאוקמוה מארי מתניתין צדיקים
מהפכין מדת הדין למדת רחמים.

ובההוא זמנא אתחשיב פאלו אתברי עלמא,
ויסדר נהורין פדקא יאות, הדא הוא

דכתיב (בראשית א א) ויקרא אלהי"ם לאור יום
ולחשף קרא לילה, ויקרא אלהי"ם לאור יום
דא ישראל, דשלטנותהון יהא לזמנא
דפורקנא, ורשיעיא ישתארוין (ג"א

אולי) פחשוכא, הדא הוא דכתיב ולחשף קרא
לילה, ואתמר בימינא (דף נ ע"ב) ושמאלא ויהי
ערב ויהי בקר יום אחד (שם א ה), דאיהו ערב

דיצחק, ובקר דאברהם. פההוא זמנא מה
דהות נשמתא מהדקא בין רגלין, הדא הוא
דכתיב (רות ג ז) ותגל מרגלותיו ותשכב,

דאתחזרת ללבא, דאיהי פגוונא דירושלם,
פההוא זמנא הלב רואה, הדא הוא
דכתיב (ישעיה ל כ) ולא יפנף עוד מוריך והיו

עיניך רואות את מוריך, הלב שומע דאתחזר
עבודה וכרובים לבי מקדשא, דאתמר
בהון (במדבר ז פט) וישמע את הקול מדבר אליו

מעל הכפרת מבין שני הפרוכים, וכל עננין
(דאינון רומי רבתא ורומי זעירא) דאינון מכסיין על
צלותין, הדא הוא דכתיב (איכה ג מד) ספות בענן

לך מעבור תפלה מתעברין, ונהרין עיינין
דאינון בית ראשון ובית שני, דבהון סלקין
צלותין.

דבזמנא דאינון ישראל מלוכלכין בטנופין
דשאר עמין, נשמתא דאיהי
שכינתא אמרת, (שיר א ו) אל תראוני שאני
שחרחרת, וצלותא נפלת, הדא הוא
דכתיב (עמוס ה ב) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, וכד נפלת שכיבת
לעפרא בין רגלין, והא אוקמוהו (רות ג ז) ותגל מרגלותיו ותשכב, ואיהי

בעלי המשנה, צדיקים מהפכים
מדת הדין למדת הרחמים.

ובאותו זמן נחשב פאלו נברא
העולם, ויסדר את האורות
פראוי, זהו שכתוב ויקרא
אלהי"ם לאור יום ולחשף קרא
לילה. ויקרא אלהי"ם לאור יום,

זה ישראל ששלטונם יהיה בזמן
הגאולה, והרשעים ישארו (לכ"ה)
בחשף. זהו שכתוב ולחשף קרא
לילה, ונאמר בימין ושמאל ויהי
ערב ויהי בקר יום אחד, שהוא

ערב של יצחק ובקר של אברהם.
באותו זמן, מה שהיתה הנשמה
מהדקת בין הרגלים, זהו שכתוב
ותגל מרגלותיו ותשכב, שחזרה

ללב, שהיא כמו שירושלים,
באותו זמן הלב רואה. זהו
שכתוב ולא יפנף עוד מוריך והיו
עיניך רואות את מוריך. הלב

שומע, שחזרו עבודה וכרובים
לבית המקדש, שנאמר בהם
וישמע את הקול מדבר אליו מעל
הכפרת מבין שני הפרוכים, וכל

העננים (שהם רומי רבתי ורומי הקטנה),
שהם מכסים את התפלות, זהו
שכתוב ספות בענן לך מעבור
תפלה, נעברים, ומאירים
הענינים, שהם בית ראשון ובית

שני, שבהם עולות התפלות.
שבזמן שישראל מלוכלכים
בטנופים של שאר העמים,
הנשמה, שהיא שכינה, אמרת,
אל תראני שאני שחרחרת,

ותפלה נופלת. זהו שכתוב נפלה
לא תוסיף קום בתולת ישראל,
וכשנופלת, שוכבת שכינה לעפר
בין הרגלים, והרי פרושהו ותגל
מרגלותיו ותשכב, והיא
מתפללת לקדוש ברוך הוא

וכד נפלת שכיבת
לעפרא בין רגלין, והא אוקמוהו (רות ג ז) ותגל מרגלותיו ותשכב, ואיהי

שְׂקִימָה מֵהַעֲפָר. זֶהוּ שְׁכַתוּב
וּפְרֻשֵׁת כְּנֶפֶד עַל אֲמַתְךָ כִּי גֹאֵל
אֶתָּה.

בְּאוֹתוֹ זְמַן וַיִּחַרְד הָאִישׁ וַיִּלְפַּת,
הֵהוּא שְׁנֵאמַר בּו יְהו"ה אִישׁ
מִלְחָמָה. מַה זֶה וַיִּלְפַּת? כְּמוֹ
שְׁנֵאמַר יִלְפְתוּ אֲרָחוֹת דְּרָפָם.
בְּאוֹתוֹ זְמַן יָבֵא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
וַיֹּאמֶר לָהּ לִינִי הַלֵּילָה וְהִיָּה בְּבִקֵּר
(רות א). לִינִי הַלֵּילָה, שֶׁהוּא
הַשְּׂמָאל. וְהִיָּה הַבִּקֵּר, שֶׁהוּא
רַחֲמִים, יְמִין, שְׁמֵשׁ מֵאִיר
הָאוֹר. זֶהוּ שְׁכַתוּב הַבִּקֵּר אוֹר, אִם
יִגְאָלְךָ טוֹב יִגְאֵל, אִם יַעֲשֶׂה כָּךְ
יִשְׂרָאֵל מַעֲשִׂים טוֹבִים לְהַעֲלוֹתְךָ
מִבֵּין הַרְגָלִים - יִפְּה, תִּגְאֵל עַל
יְדֵי יִשְׂרָאֵל הַעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא בַּעֲלֵךְ,
טוֹב וְדַאי, וְאִם לֹא יַעֲשֶׂה כָּךְ
מַעֲשִׂים טוֹבִים, וַיִּגְאֲלֶיךָ אֲנִכִי.
וְהָרִי פָּרְשׂוּהוּ חַי יְהו"ה שְׁכָבִי עַד
הַבִּקֵּר, הַשְּׂבוּעָה בַּח"י, שְׁפוֹלֵל
שְׂמוֹנֶה עֶשְׂרֵה בְּרָכוֹת הַתְּפִלָּה,
שְׁכָבִי עַד הַבִּקֵּר, עַד אוֹתוֹ הָאוֹר,
שְׂבִאוֹתוֹ זְמַן הַתְּפִלָּה תִּהְיֶה
מֵאִירָה בְּלֵב וּבְעֵינַיִם, וּמִשׁוּם
שְׂבִשְׂמוֹנֶה עֶשְׂרֵה הַבְּרָכוֹת שֶׁל
הַתְּפִלָּה תְלוּיָה הַגְּאֲלָה, וְבוֹ
מִתְגַּלְּה, שֶׁהוּא יְסוּד ח"י
הַעוֹלָמִים, נֹאמַר בּו וְהָיו עֵינֵי
וְלִבִּי שֵׁם כָּל הַיָּמִים.

וְהָיו עֵינֵי וְלִבִּי, הַזְכִּיר עֵינַיִם וְלֵב,
מִשׁוּם שְׂצָרֶיךָ אָדָם בַּתְּפִלָּתוֹ,
שִׁיְהִיו עֵינָיו לְמִטָּה אֶל הַנְּשֻׁמָּה,
שֶׁהִיא שְׂכִינָה, שֶׁהִיא אֲסוּרָה
בְּגִלוּת, וְלִבּוֹ לְמַעֲלָה בְּקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא, וְסוּד הַדְּבָר - עֵינֵי
תְּמִיד אֶל יְהו"ה כִּי הוּא יוֹצֵא
מִרְשֵׁת רַגְלִי, וְלִבּוֹ לְמַעֲלָה לְטַל
נְקָמָה מֵעַמְלֵק. זֶהוּ שְׁכַתוּב כִּי יוֹם
נָקָם בְּלִבִּי, בְּלִבִּי וְדַאי, בּו עֲתִיד
לְטַל נְקָמָה, כְּמוֹ שְׁנַטְל בּו נְקָמָה
מֵהַמְצָרִים.

וְדַאי, בִּיה עֲתִיד לְנַטְלָא נּוֹקְמָא, כְּמָה דְנַטְל בִּיה נּוֹקְמָא מִמְצָרַי.

מִצְלִי לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְיוֹקִים לָהּ מֵעַפְרָא,
הֵדָא הוּא דְכַתִּיב (שם ט) וּפְרֻשֵׁת כְּנֶפֶד עַל אֲמַתְךָ
כִּי גֹאֵל אֶתָּה.

בְּהוּא זְמַנָּא (שם ח) וַיִּחַרְד הָאִישׁ וַיִּלְפַּת,
הֵהוּא דַּאֲתַמַּר בִּיה (שמות טו ג) יְהו"ה

אִישׁ מִלְחָמָה, מֵאִי וַיִּלְפַּת כְּמָה דַּאֲתַּ אֲמַר (איוב
ו יח) יִלְפְתוּ אֲרָחוֹת דְּרָפָם, בְּהוּא זְמַנָּא יִתִּי
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וַיִּימָא לָהּ, לִינִי הַלֵּילָה וְהִיָּה
בְּבִקֵּר (רות ג ג), לִינִי הַלֵּילָה דַּאִיְהִי שְׂמָאֵלָא,
וְהִיָּה בְּבִקֵּר דַּאִיְהִי רַחֲמֵי יְמִינָא, דְּמַתְּמָן נְהִיר
אוֹר, הֵדָא הוּא דְכַתִּיב (בראשית מד ג) הַבִּקֵּר אוֹר,
אִם יִגְאֲלְךָ טוֹב יִגְאֵל, אִם יַעֲבִיד כְּךָ יִשְׂרָאֵל
עוֹבְדִין טְבִין לְסַלְקָא לָךְ מִבֵּין רַגְלִין שְׂפִיר,
תִּגְאֵל עַל יְדֵי דִישְׂרָאֵל עֲלָאָה דַּאִיְהוּ בַּעֲלֵךְ,
טוֹב וְדַאי, וְאִם לֹא יַעֲבִדוּן כְּךָ עוֹבְדִין טְבִין,
וַיִּגְאֲלֶיךָ אֲנִכִי.

וְהָא אוֹקְמוּהוּ (רות ג ג) חַי יְהו"ה שְׁכָבִי עַד
הַבִּקֵּר, אוֹמְרָה בַּח"י, דַּאִיְהוּ כְלִיל ח"י

בְּרַכָּאן דְּצִלוֹתָא, שְׁכָבִי עַד הַבִּקֵּר, עַד הֵהוּא
נְהָרָא, דְּבַהּ הוּא זְמַנָּא צִלוֹתָא תְּהֵא נְהָרָא בְּלַבָּא
וּבְעֵינַיִן, וּבְגִין דְּבַח"י בְּרַכָּאן דְּצִלוֹתָא תְּלִיא
פּוֹרְקָנָא, וּבִיה אַתְּגַלִּיא, דַּאִיְהוּ יְסוּד ח"י
עֲלִמִין, אַתְּמַר בִּיה (ד"ה ב ו טו) וְהָיו עֵינֵי וְלִבִּי
שֵׁם כָּל הַיָּמִים.

וְהָיו עֵינֵי וְלִבִּי אֲדַפִּיר עֵינַיִן וְלַבָּא, בְּגִין
דְּצָרֶיךָ בְּרַ נֶשׁ בְּצִלוֹתֶיהָ לְמַהוּ עֵינָיו
לְתַתָּא לְגַבִּי נִשְׁמַתָּא, דַּאִיְהִי שְׂכִינַתָּא דַּאִיְהִי
אֲסִירָא בְּגִלוֹתָא, וְלִבִּיה לְעִילָא בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, וְרָזָא דְמִלָּה עֵינֵי תְּמִיד אֶל יְהו"ה
כִּי הוּא יוֹצֵא מִרְשֵׁת רַגְלִי (תהלים כה טו), וְלִבִּיה
לְעִילָא לְנַטְלָא נּוֹקְמָא מֵעַמְלֵק, הֵדָא הוּא
דְכַתִּיב (ישעיה סג ד) כִּי יוֹם נָקָם בְּלִבִּי, בְּלִבִּי

וְדַאי, בִּיה עֲתִיד לְנַטְלָא נּוֹקְמָא, כְּמָה דְנַטְל בִּיה נּוֹקְמָא מִמְצָרַי.

דאיהו לב"י שם בן ארבעים ותריין, אבגית"ן ביה אפיק לישראל מגלותא, קר"ע שט"ן דאיהו שמא תניינא דיומא תניינא, ביה קרע ימא, ובהאי שמא אתמר (בראשית א ו) יהי רקיע בתוך המים וגומר, נג"ד יכ"ש נגד כל עמך אעשה נפלאות, בכל שם נוטל נקמה במצרים.

והוא אלה בלב תלויה, שנאמר בו הלב רואה, ומשום זה פי יום נקם בלבי, נקמה במה? בלבי, בי"ה, שנאמר בו כל הנשמה תהלל י"ה, ועליו נאמר פי יד על פס י"ה, והגאלה תלויה בלב, שבו נאמר הלב רואה, ומשום זה פרושהו בעלי המשנה, ללב"י גליתי ולא יכרי לא גליתי. מה זה ללבי? אלא תורה שבכתב נקראת לבי, ותורה שבעל פה נקראת פה, ופרושהו בעלי המשנה, מלב לפה לא גלה, ללב"י גליתי, זהו השם של ע"ב שמות, והם שבעים פנים לתורה שתלויים מן ב'.

ולתורה יש ראש וגוף ולב ופה ואיברים, כמו שיש בישראל, שהם ראשים, ראשי העם, ומהם עינים, זה שפתוב והיה אם מעיני העדה. ויש מהם לב, שהם פנגד שבעים סנהדרין, ומשה ואהרן על גביהן, שלא חסרים מעולם פמותם, וזהו ללבי גליתי, אבל אחרים שהם פשאר איברים, נאמר בהם ולא יכרי לא גליתי, וכן בתורה שבעים פנים תלויים משתי תורות, תורה שבכתב ותורה שבעל פה.

ובגלות חלק לב"ם, שהם שבעים ושנים צדיקים שהם כמו הסנהדרין, וסוד הדבר - אשרי

צדיקים דאינון פגוונא

דאיהו לב"י שם בן ארבעים ותריין, אבגית"ן ביה אפיק לישראל מגלותא, קר"ע שט"ן דאיהו שמא תניינא דיומא תניינא, ביה קרע ימא, ובהאי שמא אתמר (בראשית א ו) יהי רקיע בתוך המים וגומר, נג"ד יכ"ש נגד כל עמך אעשה נפלאות (שמות לד י), בכל שמא נוטל נוקמא במצרים.

ופורקנא בלבא תליא, דאתמר ביה הלב רואה, ובגין דא פי יום נקם בלבי (ישעיה סג ד), נקמה במאי בלבי בי"ה, דאתמר ביה (תהלים קו ו) כל הנשמה תהלל י"ה, ועליה אתמר (שמות יז טז) פי יד על פס י"ה, ופורקנא בלבא תליא, דביה אתמר הלב רואה, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין ללב"י גליתי ולא יכרי לא גליתי, מאי ללבי, אלא אורייתא דבכתב אתקריאת לבי, ואורייתא דעל פה אתקריאת פומא ואוקמוהו מארי מתניתין מלבא לפומא לא גלי, ללב"י גליתי דא שמא דע"ב שמיהן, ואינון שבעין אנפין לאורייתא, דתליין מן ב'.

ואורייתא אית לה רישא וגופא ולבא ופומא ואברין, פגוונא דאית בישראל, דאינון רישין רישי עמא, ומנהון עינין הדא הוא דכתיב (במדבר טו כד) והיה אם מעיני העדה, ואית מנהון לבא, דאינון לקבל שבעין סנהדרין ומשה ואהרן על גבייהו, דלא חסרין מעלמא פותייהו, ודא איהו ללבי גליתי, אבל אחרנין דאינון פשאר אברין אתמר בהון ולא יכרי לא גליתי, וכן באורייתא שבעין אנפין תליין מתריין תורות, אורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה.

ובגלותא חלק לב"ם (הושע י ב), דאינון ע"ב

כל חוכי לו, ל"ו בחשבון עולה שלשים וּשש, והם שלשים וּשש בארץ ישראל, ושלשים וּשש מחוץ לארץ ישראל, וזהו חלק לב"ם. ומי חלק לב"ם? השאור וחמץ שהם ערב רב, וסוד הדבר - ויהי מבדיל בין מים למים, שעליהם נאמר אף ביום הראשון תשביתו שאר מבתיכם, אף חלק, ושבועה שימחו בי"ד, שהם ארבעה עשר ימי פסח, לקיים כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, (וזו שבועה ימי הפסח של הגלות הראשונה ושבועה ימי הפסח של גלות האחרונה) זהו שפתיב חג שבועת ימים מצות יאכל.

ומשום זה, אור לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר, וזה אור הנר שהיא תורה ומצוות, שנאמר בהם כי נר מצוה ותורה אור, נר בלב, ואור בעינים, שהוא אור הנר, ביראה ואהבה בי"ה, נעברים החשכה והקדרות מהם, ומשום זה כי יום נקם בלבי.

ועוד בלבי, זה שלשים וּשנים אלהי"ם של מעשה בראשית, ועשר אמירות שהן י' מן לבי, והלב זה הוא הלב שבו מאיר אותו שנאמר בו וּתרא אותו כי טוב הוא, ובו עתיד להתגלות הקדוש ברוך הוא למשה בתורה בגלות האחרונה כמו שבגאולה הראשונה, שנאמר בו וּירא מלאך יהו"ה אליו בלבת אש, בראשונה בלבת אש של נבואה, ובגלות האחרונה בלבת אש של התורה. וזו ב"ת מן בראשית, שהיא כלולה מעשר אמירות ושלשים וּשנים אלהי"ם של מעשה בראשית, הבת הפלולה מעשר

דסנהדרין, וּרזא דמלה (ישעיה ל יח) אַשְׁרֵי כָּל חוֹכֵי לו, ל"ו בחושבנא סליק תלתין ושית, ואינון ל"ו בארעא דישראל, ול"ו לבר מארעא דישראל, וְדא איהו חלק לב"ם, ומאן חלק לב"ם. (דף נא ע"א) שאור וחמץ דאינון ערב רב, וּרזא דמלתא ויהי מבדיל בין מים למים (בראשית א' 1), דעלייהו אתמר (שמות יב טו) אף ביום הראשון תשביתו שאר מבתיכם, אף חלק, ואומאה דיתמחון בי"ד, דאינון ארבע סרי יומי דפסחא, לקיימא כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות (מיכה ז טו), (ורא שבועה יומי דפסחא דגלותא בתראה), הדא הוא דכתיב (יחזקאל מה כא) חג שבועת ימים מצות יאכל.

ובגין דא אור לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר, וְדא אור הנר דאיהי אורייתא ופקודיא, דאתמר בהון (משלי ו כג) כי נר מצוה ותורה אור, נר בלבא, אור בעינין, דאיהו אור הנר, בדחילו ורחימו בי"ה, מתעברין חשוכא וקדרותא מנייהו, ובגין דא כי יום נקם בלבי (ישעיה סג ד).

ועוד בלבי דא ל"ב אלהי"ם דעובדא דבראשית, ועשר אמירן דאינון י' מן לבי, ולב האי איהו לב, דביה נהיר ההוא דאתמר ביה (שמות כ ב) וּתרא אותו כי טוב הוא, וביה עתיד לאתגלייא קודשא בריך הוא למשה באורייתא בגלותא בתראה, פגוונא דפורקנא קדמאה, דאתמר ביה (שם ג ב) וּירא מלאך יהו"ה אליו בלבת אש, בקדמיתא בלבת אש דנבואה, ובגלותא בתראה בלבת אש דאורייתא.

וְדא ב"ת מן בראשית, דאיהי כלילא מעשר אמירן ול"ב אלהי"ם דעובדא דבראשית, בת כלילא מעשר אמירן איהי בת עין אוכמא,

אמירות, היא בת עין שחורה,
שנאמר בה שחורה אני ונאנה,
וכו מאיר אור. זהו שכתוב ותורה
אור, שלשים ושנים אלהיים, בו
מאירה מצוה, שנאמר בה גר
יהו"ה נשמת אדם.

וכנפי השכינה הם כסוי דם חיה
ועוף, שמכסה עליהם באהבה,
וכשמכסה עליהם באהבה של
אהבה, מי המבול לא שולטים
עליהם, מים רבים של מי המבול
לא יוכלו לכבות את האהבה של
ישראל לאביהם שבשמים.
באותו זמן הכפא יהיה על ארבע
חיות, וזהו שופ"ר הול"ף רבי"ע
מרבע, דרג"א כבש דרגות, שהן
שש מעלות לכפא, הרי הוא מלך
על הכפא.

באותו זמן - ועשה לי מטעמים
כאשר אהבתי, ממצוות עשה
שנתנו מאהבה, ולא ממצוות לא
תעשה, שהוא הקריב לו הממנה
של עשו לקטרג על ישראל,
שבשבילם נאמר ואת עשו
שנאתי.

וזהו דרג"א תרי טעמ"י, שמצד
של מצוות לא תעשה, הממנה
של עשו הוא רוב"ץ על ישראל,
והיא דרג"א עליהם, ואם תאמר
שהיא שולטת על השכינה, שהיא
עמהם בגלות, הרי אמר הכתוב
אני יהו"ה הוא שמי וכבודי
לאחר לא אתן ותהלתי לפסילים.
וכבודי - שכינה עליונה, לאחר
לא אתן - אל אחר, ותהלתי
לפסילים - זו שכינה תחתונה,
ומשום זה בששה ימים ששולט
סם המות, אל אחר, נאמר
בשכינה יהיה סגור ששת ימי
המעשה, בשבת ובראשי חודשים
שלא שולטים הממנים הרעים,
נאמר בהם וביום השבת יפתח
וביום החדש יפתח.

יפתח וביום החדש יפתח.

דאמר בה שחורה אני ונאנה, וביה נהיר אור,
הדא הוא דכתיב (משלי ו כג) ותורה אור, ל"ב
אלהיים ביה נהיר מצוה, דאמר ביה (שם כ
כו) גר יהו"ה נשמת אדם וכו': (כאן חסר והוא
בתיקונים זוהר חדש).

וגרפוי דשכינתא אינון כסוי דם חיה ועוף,
דמכסי עלייהו ברחימו, וכד מכסי
עלייהו ברחימו דאהבה, מי טופנא לא
שלטא עלייהו, מים רבים דמי טופנא לא
יוכלו לכבות את האהבה דישראל באבוהון
דבשמיא, בההוא זמנא פרסיא יהא על ארבע
חיוון, ודא איהו שופ"ר הול"ף רבי"ע מרובע,
דרג"א בשית דרגין, דאינון שש מעלות
לכפא (מלכים א י ט), הא איהו מלפא על פרסיא.

בההוא זמנא ועשה לי מטעמים כאשר
אהבתי (בראשית כו ד) מפקודין דעשה
דאתייהבו מאהבה, ולא מפקודין דלא
תעשה, דהוא אקריב ליה ממנא
דעשו, לקטרגא בהון לישראל, דבגינייהו
אתמר (מלאכי א ג) ואת עשו שנאתי.

ודא איהו דרג"א תרי טעמ"י, דמסטרא
דפקודין דלא תעשה ממנא דעשו
איהו רבי"ע על ישראל, ואיהו דרג"א
עלייהו, ואי תימא דשלטא על שכינתא
דאיהו עמהון בגלותא, הא אמר קרא (ישעיה

מב ח) אני יהו"ה הוא שמי וכבודי לאחר
לא אתן ותהלתי לפסילים, וכבודי שכינתא
עלאה, לאחר לא אתן אל אחר, ותהלתי
לפסילים דא שכינתא תתאה, ובגין דא בשית
יומין דשלטא סם המות, אל אחר, אתמר
בשכינתא (יחזקאל מו א) יהיה סגור ששת ימי
המעשה, בשבת ובראשי חודשים דלא שלטין
ממנן בישין, אתמר בהון (ג"א בה) וביום השבת

תקוני תוהר

לשנה:
כב אייר

וְעוֹד רְבִי"ע אִיהוּ פְּגוּוֹנָא דָּא פ, וּלְזַמְנִין
פְּגוּוֹנָא דָּא בֵּת מַלְךְ פְּנִימָה סְגִירָא
בְּבֵיתָא, וְאִיהִי סִיְהָרָא קְדִישָׁא לְעוֹלָם לֹא
אֶסְתַּפְּלַת בְּהָ חֲמָה בִישָׁא, גִּיהֲנָם סַם הַמּוֹת
נּוֹקְבָא בִישָׁא, כָּל שַׁפְּן אֵל אַחַר, דִּהְכִי
אוּקְמוּהוּ קְדַמְאִין, לְעוֹלָם לֹא חֲזָא חֲמָה
פְּגִימוֹתָא דְסִיְהָרָא, דְּבִזְמַנָּא דְחֲמָה נִפְקָא
(נִפְקָא) מִמְּזֻרְחָ, סִיְהָרָא חֲזֵרַת אֲנַפְהָא מִיְנִיה
פְּגוּוֹנָא דָּא וּבְגִין דָּא אָמַר בַּלְעָם הֲרִשָׁע לֹא
הִבִּיט אֹן בִּיעֻקֵּב וְלֹא רָאָה עֲמַל
בִּישְׂרָאֵל (במדבר כג כא), עֲמַל וְאֹן סְמָא"ל וְנַחֲשׁ.
וּבִזְמַנָּא דִּדְחַקִּין לֵה לְאֶסְתַּפְּלָא בְּהָ, אֲתַפְּסִיא
מִפְּל וְכֹל, וְאִימְתִי בִירְחָא שְׂבִיעֵאָה,
הָדָא הוּא דְכְּתִיב (תהלים פא ג) תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפֵר
בַּפֶּסֶה לְיוֹם חֲגֹנּוּ, מְאִי בַפֶּסֶה בִירְחָא דְאֲתַפְּסִיא
בִּיה סִיְהָרָא, בְּהֵוּא זְמַנָּא דְאֲתַפְּסִיאֵת מִיְנִיה,
אִיהִי אֲמַרְת לִישְׂרָאֵל דִּיתְקַנּוּן צְלוֹתִין בְּמֵאֲכַלִּין
טְבִין, מִפְּקוּדִין דְעֵשָׂה, דְצְלוֹתָא שְׁקִילָא כְּכָל
פְּקוּדִין, (דף נא ע"ב) בְּהֵוּא זְמַנָּא יִימָא קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא לִישְׂרָאֵל, וְעֵשָׂה לִי מְטַעְמִים (בראשית
כז) בְּרַעוּתָא דְשְׂכִינְתָא, כְּאֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי מִפְּקוּדִין
דְעֵשָׂה, וְתִקְיַנְת שְׂכִינְתָא עִם יִשְׂרָאֵל מֵאֲכַלִּין
דְצְלוֹתִין דְאִינוּן קְרַבְנִין, וּבִזְמַנָּא דְאִיהִי תִקְיַנְת
מְזוּנָא לְמַלְכָּא, יְהִיבַת לוֹן עֵיטָא לְאֲתַעֲרָא
בְּשׁוֹפֵר, דְּבִיה עֵתִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאֲכַנְשָׁא
בִּיה לִישְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא מְאַרְבַּע סְטְרִין, הָדָא
הוּא דְכְּתִיב תִּקַּע בְּשׁוֹפֵר גְּדוֹל לְחִירוֹתֵינוּ וְשָׂא
נִס לְקַבֵּץ גְּלוּתֵינוּ, וְאִיהוּ חָשִׁיב דְאִיהוּ יוֹמָא
דְּדִינָא דִּילִיה וּבִרְח (ס"א ובר"ה).

וְעוֹד רְבִי"ע הוּא כְּמוֹ זֶה: פ, וְלַפְעָמִים כְּמוֹ זֶה: בֵּת מַלְךְ
פְּנִימָה, סְגוּרָה בְּבֵיתָהּ, וְהִיא
הַלְבָּנָה הַקְּדוּשָׁה לֹא מְסַתְּפֶלֶת בְּהָ
הַחֲמָה הַרְעָה לְעוֹלָם, גִּיהֲנָם סַם
הַמּוֹת, נִקְבָּה רְעָה, כָּל שַׁפְּן אֵל
אַחַר, שְׂכַף פְּרִשׁוּהוּ הָרָאוּשׁוֹנִים,
לְעוֹלָם לֹא רָאָתָה חֲמָה אֶת פְּגִימַת
הַלְבָּנָה, שְׂבִיזְמֵן שְׂחֲמָה יִצְאָת
(יִצְאָת) מִמְּזֻרְחָ, הַלְבָּנָה מִחֲזִירָה
פְּנִיָה מִמְּנוּ כְּמוֹ זֶה: , וּמְשׁוּם
זֶה אָמַר בַּלְעָם הֲרִשָׁע לֹא הִבִּיט
אֹן בִּיעֻקֵּב וְלֹא רָאָה עֲמַל
בִּישְׂרָאֵל, עֲמַל וְאֹן סְמָא"ל
וְנַחֲשׁ.

וּבִזְמַן שְׂדוּחִקִים אוֹתָהּ לְהַסְתַּפֵּל
בְּהָ, נִכְסִית מִפְּל וְכֹל, וְאִימְתִי?
בְּחֲדָשׁ הַשְּׂבִיעִי. זֶהוּ שְׂכַתּוּב
תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפֵר בַּפֶּסֶה לְיוֹם
חֲגֹנּוּ. מַה זֶה בַּפֶּסֶה? בְּחֲדָשׁ שְׂבו
מִתְּפֶסֶה הַלְבָּנָה. בְּאוֹתוֹ זְמַן
שְׂמַתְפִּסִית מִמְּנוּ, הִיא אוֹמְרַת
לִישְׂרָאֵל שְׂיִתְקַנּוּ תַפְלוֹת
בְּמֵאֲכַלִּים טוֹבִים, מִמְצוֹת עֵשָׂה,
שְׂתַפְּלָה שְׁקִילָה כְּכֹל הַמְצוֹת.
בְּאוֹתוֹ זְמַן יֵאמַר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא לִישְׂרָאֵל, וְעֵשָׂה לִי מְטַעְמִים
בְּרַצוֹן הַשְּׂכִינָה, כְּאֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי
מִמְצוֹת עֵשָׂה, וּמִתְקִינָה הַשְּׂכִינָה
עִם יִשְׂרָאֵל מֵאֲכַלִּים שֶׁל תַּפְלוֹת,
שֶׁהֵן קְרַבְנוֹת, וּבִזְמַן שְׂמִתְקִינָה
מְזוֹן לְמַלְךְ, נוֹתַנְת לָהֶם עֵצָה
לְהַתְעוֹרֵר בְּשׁוֹפֵר, שְׂבו עֵתִיד
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְכַנֵּס בּוֹ אֶת
יִשְׂרָאֵל מִן הַגְּלוּת מְאַרְבַּעַה
צְדָדִים. זֶהוּ שְׂכַתּוּב תִּקַּע בְּשׁוֹפֵר
גְּדוֹל לְחִירוֹתֵינוּ וְשָׂא נִס לְקַבֵּץ
גְּלוּתֵינוּ, וְהוּא חוֹשֵׁב שֶׁהוּא יוֹם
הַדִּין שְׁלוֹ וּבִרְח.

עַד אוֹתוֹ זְמַן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
מְאַרְיָהוּ לְרִשְׁעִים, וּבִסְוֵף מִפְּסִיק
אוֹתָם וּמְחַרֵּיב אוֹתָם מִן הָעוֹלָם,
וְזֶהוּ מְאַרְיָיִךְ טְרַח"א סוּף פְּסוּ"ק.

עַד הֵוּא זְמַנָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְאַרְיָיִךְ
עַלִייהוּ דְחֵיבִיא, וּלְבִסּוֹף אֲפְסִיק לוֹן
וְחַרֵּיב לוֹן מְעַלְמָא, וְדָא אִיהוּ מְאַרְיָיִךְ טְרַח"א
סוּף פְּסוּ"ק.

ועוד שופ"ר הולך רבי"ע דרג"א תרי טעמ"י, בההוא זמנא דיתמחון חיביא מעלמא, סלקא צלותא בנגונא בארבע מינין, דאינון שיר פשוט ודא י', שיר כפול ודא י"ה, שיר משולש ודא יה"ו, שיר מרובע וזה יהו"ה. בשם של יהו"ה עולה התפלה שהיא השכינה, התורה בנגון, השכינה בנגון, ישראל עולים מתוך הגלות בנגון, זהו שכתוב אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליהו"ה.

התפלה שהיא שכינה, עולה למלך בעשרה זכרונות ובעשר מלכיות ובעשרה שופרות, שהם י"י, ועשר כתות של מלאכים יתעוררו אליהם, ומעלה אותם לעשר ספירות, והנגונים עולים מהם מרבעים מצד של רבי"ע בארבע חיות, ואותן חיות קטנות עם גדולות הן שמונה, והן יאהדונה"י, ועליהן נאמר אז ישיר משה. כשיהיה הקדוש ברוך הוא עם שכינתו בשמונה חיות, שהן חיות אש, עתים חשות עתים ממללות, וכלם מפות בכנפיהן בנגון, והנגון (עולה) בהם בארבע פנים, לכל צד מרבעים. זהו שכתוב וארבעה פנים לאחת וארבע כנפים לאחת מהם, לכל חיה שמונה הם בין פנים לכנפים, כנגד השמונה שבהם שבח משה א"ז.

ודוד בגלל זה תקן פלי בשמונה נימים, ושבח את הקדוש ברוך הוא בשמונה. זהו שכתוב למנצח על השמינית, ושמונה אותיות, לכל אחת שמונה, עולות פלן לשבעים ושפים, יאהדונה"י שמונה, ותלויות מהן ששים וארבע, שמונה לכל אחת, עולות פלן לשבעים ושפים, זהו סוד של חשמל.

ועוד שופ"ר הולך רבי"ע דרג"א תרי טעמ"י, בההוא זמנא דיתמחון חיביא מעלמא, סלקא צלותא בנגונא בארבע מינין, דאינון שיר פשוט ודא י', שיר כפול ודא י"ה, שיר משולש ודא יה"ו, שיר מרובע ודא יהו"ה, בשמא דיהו"ה סלקא צלותא דאיהי שכינתא, אורייתא בנגונא, שכינתא בנגונא, ישראל סלקין מגו גלותא בנגונא, הדא הוא דכתיב (שמות טו א) אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליהו"ה.

צלותא דאיהי שכינתא, סלקא לגביה דמלכא בעשרה זכרונות ובעשרה מלכיות ובעשרה שופרות, דאינון י"י, ועשרה פתות דמלאכים יתערוך לגביהו, וסלקא לון לגבי עשר ספירן, ונגונין סלקין מנייהו מרובעים מסטרא דרבי"ע בארבע חיוון, ואינון חיות קטנות עם גדולות אינון תמניא, ואינון יאהדונה"י, ועלייהו אתמר (שם) אז ישיר משה, כד יהא קודשא בריך הוא בשכינתיה בחיון תמניא, דאינון חיון דאשא עתים חשות עתים ממללות, וכלהו מחאן בגדפיהו בנגונא, ונגונא בהון (סלקא) בארבע אנפין, לכל סטרא מרובעין, הדא הוא דכתיב (יחזקאל א) וארבעה פנים לאחת וארבע כנפים לאחת מהם, לכל חיה תמניא אינון בין אנפין וגדפין, לקבל תמניא די בהון שבח משה א"ז.

ודוד בגין דא תקין מנא בתמניא נימין, ושבח לקודשא בריך הוא בתמניא, הדא הוא דכתיב (תהלים יב א) למנצח על השמינית, ותמניא אתוון, לכל חד תמניא, סלקין פלהו ע"ב, יאהדונה"י תמניא, ותליין מנייהו ס"ד תמניא לכל חד, סלקין פלהו ע"ב, דא איהו רזא דחשמל.

וְאִית נְגוּנָא דְסַלְקָא בְּעֶשֶׂר, וְדָא אִיהוּ יו"ד
ה"א וּא"ו ה"א, וְעַלְיֵיהוּ אֲתַמַּר (שיר ה'
י"ד) יְדִיו גְּלִילֵי זָהָב, וְאִית נְגוּנָא דְסַלְיָק בְּשִׁית,
הָדָא הוּא דְכַתִּיב שׁוֹקִיו עֲמוּדֵי שֵׁשׁ, י"ה
יְהו"ה צוּר עוֹלָמִים, י"ה י"ה י"ה אֲדָם.

אַרְבַּע פְּנָפִים אַרְיָה שׁוּר נֶשֶׁר, מְרַפְכָּה,
תְּנִינָא י"ה יְהו"ה י"ה יְהו"ה י"ה יְהו"ה י"ה
יְהו"ה, לְעִילָא מְפָלְהוּ י"ה יְהו"ה חֲכַמָּה
בִּינָה, פְּתַר אַהֲיָה אֲשֶׁר אַהֲיָה, וְעַלְיֵיהוּ
אֲתַמַּר (ישעיהו ב') שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ שֵׁשׁ
פְּנָפִים שֵׁשׁ פְּנָפִים לְאַחַד, וְדָא אַבְגִּית"ן,
בְּשִׁתִּים יְכֶסֶה פְּנִיו לְיִשְׂרָאֵל דְּלֹא יִסְתַּפְּלוּן בְּהוּן
שְׁנֵאִיהוּן, וּבְשִׁתִּים יְכֶסֶה רַגְלֵיו דְּלֹא אֲדַכִּיר
לוֹן עוֹבְדָא דְעַגְלָא, וּבְשִׁתִּים יַעֲוֹפֵף מִן גְּלוּתָא,
הָדָא הוּא דְכַתִּיב (שמות יט ד') וְאַשָּׂא אֲתַכֶּם עַל
פְּנֵי נְשָׂרִים וְאַבָּא אֲתַכֶּם אֲלֵי.

וְאִית נְגוּנָא דְסַלְקָא בְּתַרִּין פְּגוּן הַלְלוּיָהּ, וְאִית
נְגוּנָא דְסַלְיָק בְּאֵת חַד פְּגוּן הַלְלֵי בִי,
וְאִית נְגוּנָא דְסַלְיָק בְּחַמֶּשׁ פְּגוּן ה', וְהָא אֲתַמַּר
בְּכַנּוּר דְחַמֶּשׁ נִימִין, אֲבָל נְגוּנָא דְסַלְיָק בְּשִׁית
דְּאִינוּן אַבְגִּית"ן מִן ו' אִיהִי, וְאִית דְסַלְיָק לִיה
בְּתַלַּת וְדָא יְהו"ו, דְּאִיהוּ אַהֲיָה, וְסַלְיָק נְגוּנָא
בִּיה בְּתַקִּיעָה שְׂבָרִים תְּרוּעָה.

בְּתַקִּיעָה הוּא קָלָא אַרוּן בְּנְגוּנָא, עַד דִּיהוּ
סַלְיָק לִיה לְגַבֵּי יְמִינָא דְאִיהוּ חֶסֶד,
בְּשְׂבָרִים הוּוּ סַלְיָק קָלָא דְנְגוּנָא לְגַבֵּי גְבוּרָה,
דְּתַמֵּן י"ה בִּימִינָא וּשְׂמָאלָא, וְהוּוּ נַחִית מְנִיָּה
בְּחֻדוּה חֲכַמְתָּא וְעוֹתָרָא, פְּמָה דְאוּקְמוּהוּ
הַרוּצָה לְהַחֲפִים יְדָרִים, לְהַעֲשִׂיר יַצְפִּין,
בְּתַרוּעָה הוּוּ סַלְיָק קָלָא דְנְגוּנָא לְגַבֵּי עֲמוּדָא
דְּאֲמָצְעִיתָא, וְהוּוּ נַחִית מְנִיָּה מְלֻפָּא לְגַבֵּי (ד)
נב ע"א) פְּלָה דְאִיהִי קוֹל דְּמָמָה דְקָה, בְּהַהוּא
זְמַנָּא יַתְעָרוּן כָּל מִינֵי נְגוּנָא, הָדָא הוּא

וְהוּא נְגוּן שְׁעוּלָה בְּעֶשֶׂר, וְזָהוּ
יו"ד ה"א וּא"ו ה"א, וְעַלְיֵיהֶם
נְאָמַר יְדִיו גְּלִילֵי זָהָב, וְיֵשׁ נְגוּן
שְׁעוּלָה בְּשֵׁשׁ, זָהוּ שְׁפָתוֹב שׁוֹקִיו
עֲמוּדֵי שֵׁשׁ, י"ה יְהו"ה צוּר
עוֹלָמִים, י"ה י"ה י"ה אֲדָם.

אַרְבַּע פְּנָפִים אַרְיָה שׁוּר נֶשֶׁר,
מְרַפְכָּה, שְׁנֵי י"ה יְהו"ה י"ה
יְהו"ה י"ה יְהו"ה, לְמַעְלָה מִכָּל
י"ה יְהו"ה חֲכַמָּה בִּינָה, פְּתַר
אַהֲיָה אֲשֶׁר אַהֲיָה, וְעַלְיֵיהֶם
נְאָמַר שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ
שֵׁשׁ פְּנָפִים שֵׁשׁ פְּנָפִים לְאַחַד, וְזָה
אַבְגִּית"ן, בְּשִׁתִּים יְכֶסֶה פְּנִיו
לְיִשְׂרָאֵל שְׁלֹא יִסְתַּפְּלוּ בְּהֶם
שְׁנֵאִיָּהֶם, וּבְשִׁתִּים יְכֶסֶה רַגְלֵיו,
שְׁלֹא הִזְכִּיר לָהֶם אֵת מַעֲשֵׂה
הָעַגְל, וּבְשִׁתִּים יַעֲוֹפֵף מִן הַגְּלוּת,
זָהוּ שְׁפָתוֹב וְאַשָּׂא אֲתַכֶּם עַל פְּנֵי
נְשָׂרִים וְאַבָּא אֲתַכֶּם אֲלֵי.

וְיֵשׁ נְגוּן שְׁעוּלָה בְּשִׁנִּים כְּמוֹ
הַלְלוּיָהּ, וְיֵשׁ נְגוּן שְׁעוּלָה בְּאוֹת
אַחַת כְּגוֹן הַלְלֵי בִי, וְיֵשׁ נְגוּן
שְׁעוּלָה בְּחַמֶּשׁ כְּמוֹ ה', וְהָרִי
נִתְבָּאָר בְּכַנּוּר שֶׁל חֲמֵשׁ נִימִים,
אֲבָל הַנְּגוּן שְׁעוּלָה בְּשֵׁשׁ, שֶׁהֵם
אַבְגִּית"ן, מִן ו' הוּא. וְיֵשׁ
שְׁמַעְלָה אוֹתוֹ בְּשֵׁשׁ, וְזָה יְהו"ו,
שְׁהוּא אַהֲיָה, וְעוּלָה בּוֹ הַנְּגוּן
בְּתַקִּיעָה שְׂבָרִים תְּרוּעָה.

בְּתַקִּיעָה הוּא קוֹל אַרְן בְּנְגוּן, עַד
שְׁהִיָּה מַעְלָה אוֹתוֹ אֵת הַיְמִין
שְׁהוּא חֶסֶד, בְּשְׂבָרִים הִיָּה מַעְלָה
קוֹל הַנְּגוּן אֶל הַגְּבוּרָה, שְׁשֵׁם י"ה
בְּיְמִין וּשְׂמָאל, וְהִיָּה יוֹרֵד מִמְּנוּ
עִם שְׂמַחָה חֲכַמָּה וְעֶשֶׂר, כְּמוֹ
שְׂבָאֲרוּהוּ, הַרוּצָה לְהַחֲפִים
יְדָרִים, לְהַעֲשִׂיר יַצְפִּין. בְּתַרוּעָה
הִיָּה עוּלָה קוֹל הַנְּגוּן אֶל הָעֲמוּד
הָאֲמָצְעִי, וְהִיָּה יוֹרֵד מִמְּנוּ הַמְּלֻפָּ
לְפָלָה, שְׁהִיא קוֹל דְּמָמָה דְקָה.
בְּאוֹתוֹ זְמַן יַתְעָרוּר כָּל מִינֵי נְגוּן,
זָהוּ שְׁפָתוֹב הַלְלוּיָהּ בְּתַקִּיעַ שׁוֹפָר,
הַלְלוּיָהּ בְּנִבְל וּכְנֹר, הַלְלוּיָהּ

בְּתוֹף וּמְחוּל, הִלְלוּהוּ בְּמִינִים
וְעוֹגֵב, הִלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי שְׁמַע,
הִלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה.

שׁוֹפֵר הִיא שְׂכִינָה עֲלִינוּנָה, תִּקְע
שְׁלָה שְׂכִינָה תַחְתּוֹנָה, שְׁנֹאמַר בְּה
וּתִקְע כַּף יָרֵךְ יַעֲקֹב, בְּגִלוֹת.
בְּאוֹתוֹ זְמַן עוֹלָה מִן הַגְּלוּת
בְּשׁוֹפֵר גָּדוֹל, וְנִקְרְאת תִּקְע
בְּשׁוֹפֵר גָּדוֹל לְחֵרוֹתָנוּ.

בְּנִב"ל, בְּ"ן ל"ב. בְּאוֹתוֹ זְמַן בְּ"ן
יִכְנַס לְהִיכְלוֹ, שְׁהוּא ל"ב, וְנֹאמַר
בוּ וְטוֹב לֵב מִשְׁתַּה תְּמִיד, וְיִמָּה
שְׁנֹאמַר בְּרֵאשׁוֹנָה וְיִתְעַצֵּב אֶל
לְבוֹ בְּשִׁבִיל הַרְשָׁעִים, מִיַּד
שְׁנֹאכְדוּ הַתְּקִינִים בוּ וּבְאָבֵד
רְשָׁעִים רָנָה. כְּנֹר, כ"ו נ"ר,
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁהוּא יְהו"ה,
שְׁנֹאמַר בוּ יְהו"ה אוֹרֵי וְיִשְׁעֵי,
מֵאִיר בְּנ"ר שְׁהִיא הַשְּׂכִינָה,
הַמְצִינָה שְׁלוֹ, וְיִשְׁמַח בְּה.

צִלְצְרֵי שְׁמַע - חֲסֵד גְּבוּרָה,
צִלְצְלֵי תְרוּעָה - נִצְחָה וְהוֹד,
וּבְכָלֵם - כָּל הַנְּשֻׁמָּה תְהִלֵּל י"ה,
שְׁהוּא חֲכָמָה וּבִינָה, שְׂבָהֵם תְהִיָּה
גְּאֻלָּה ל"ו וְל"ה, שְׁהֵם בֵּן וּבֵת,
וּבְהֵם יִמְחוּ הַעֲמֻלָּקִים מִן הָעוֹלָם,
וְזֵהוּ סוּף פְּסוּק.

דְּבַר אַחַר וְעֵשָׂה לִי מִטְעָמִים
כְּאֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי, מִמְצוֹת עֵשָׂה,
וְלֹא כְּאֲשֶׁר שְׁנֵאתִי מִמְצוֹת לֹא
תַעֲשֶׂה. מְצוֹת שֶׁל לֹא תַעֲשֶׂה
תְלוּיּוֹת מִפְּחַד שֶׁל יִרְאָה, וְהֵם
לְהִרְחִיק הַשְּׁטָן מֵהֵם שְׁלֹא יִתְקַרֵּב
לְפָסֵא, שְׁהוּא הַלֵּב, לְבַקֵּשׁ דִּינִים
עַל הָאִיבָרִים הַקְּדוּשִׁים שְׁהֵם
יִשְׂרָאֵל, וְהַלֵּב שְׂכִינָה בִינֵיהֶם.

הַשְּׁטָן הוּא סַמָּא"ל, שְׁלִטוֹנוּ
בְּכַבֵּד, שְׁעֲלִיו נֹאמַר עֲשׂוּ הוּא
אָדוּם. עוֹרְקֵי הַכְּבֵד, הַחִילוֹת
וְהַמְחַנּוֹת שְׁלוֹ, וְהַכְּבֵד נוֹטֵל כָּל
הַלְּכוּיִכִּים וְהַחֲטָאִים שֶׁל
הָעוֹרְקִים. זֵהוּ שְׁכַתוֹב וְנִשָּׂא

וְכַבֵּד נָטִיל כָּל לְכַלוּכֵין

דְּכַתִּיב (תהלים קג ג) הִלְלוּהוּ בְּתִקְע שׁוֹפֵר,
הִלְלוּהוּ בְּנִבְל וְכְנֹר, הִלְלוּהוּ בְּתוֹף וּמְחוּל,
הִלְלוּהוּ בְּמִינִים וְעוֹגֵב, הִלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי
שְׁמַע, הִלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה.

שׁוֹפֵר אִיְהִי שְׂכִינְתָא עֲלָאָה, תִּקְע דִּילָה
שְׂכִינְתָא תַתָּאָה, דְּאִתְמַר בְּה (בראשית לב
טו) וְתִקְע כַּף יָרֵךְ יַעֲקֹב בְּגִלוֹתָא, בְּהֵוּא זְמַנָּא
סְלִקָא מִן גְּלוּתָא בְּשׁוֹפֵר גָּדוֹל, וְאִתְקְרִיאַת
תִּקְע בְּשׁוֹפֵר גָּדוֹל לְחֵרוֹתָנוּ.

בְּנִב"ל, בְּ"ן ל"ב, בְּהֵוּא זְמַנָּא בְּ"ן יַעוּל
לְהִיכְלִיָּה דְּאִיְהוּ ל"ב, וְאִתְמַר
בִּיה (משלי טו טו) וְטוֹב לֵב מִשְׁתַּה תְּמִיד, וְיִמָּה
דְּאִתְמַר בְּקִדְמִיתָא (בראשית ו ו) וְיִתְעַצֵּב אֶל לְבוֹ
בְּגִין חִיִּיבָא, מִיַּד דְּאִתְאַבִּידוּ אֲתַקְיִים בִּיה
וּבְאָבֵד רְשָׁעִים רָנָה (משלי יא י), כְּנֹר, כ"ו נ"ר,
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּאִיְהוּ יְהו"ה, דְּאִתְמַר בִּיה
(תהלים כז א) יְהו"ה אוֹרֵי וְיִשְׁעֵי, נָהִיר בְּנ"ר דְּאִיְהִי
שְׂכִינְתָא, מְצוּה דִּילִיָּה, וְחֲדִי בְּה.

צִלְצְרֵי שְׁמַע חֲסֵד גְּבוּרָה, צִלְצְלֵי תְרוּעָה נִצְחָה
וְהוֹד, וּבְכָלֵהוּ כָּל הַנְּשֻׁמָּה תְהִלֵּל י"ה,
דְּאִיְהוּ חֲכָמָה וּבִינָה, דִּי בְהוֹן יְהֵא פּוֹרְקָנָא
ל"ו וְל"ה דְּאִינוּן בֵּן וּבֵת, וּבְהוֹן יִתְמַחוּן
עֲמֻלָּקִים מִעֲלָמָא, וְדֵא אִיְהוּ סוּף פְּסוּק.

דְּבַר אַחַר וְעֵשָׂה לִי מִטְעָמִים כְּאֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי
(בראשית כז ד) מִפְּקוּדֵין דְּעֵשָׂה, וְלֹא כְּאֲשֶׁר
שְׁנֵאתִי מִפְּקוּדֵין דְּלֹא תַעֲשֶׂה, פְּקוּדֵין דְּלֹא
תַעֲשֶׂה תְלִיין מְדַחִילוּ דִּירְאָה, וְאִינוּן לְרַחֲקָא
הַשְּׁטָן מִנֵּיְהוּ, דְּלֹא יִתְקַרֵּיב לְגַפֵּי כְּרִסְיָא
דְּאִיְהוּ לְבָא, לְתַבְעָא דִּינֵין עַל אִבְרִין קְדִישֵׁין
דְּאִינוּן יִשְׂרָאֵל, וְלְבָא שְׂכִינְתָא בִינֵיְהוּ.

הַשְּׁטָן אִיְהוּ סַמָּא"ל, שְׁלִטְנוּתָא דִּילִיָּה בְּכַבֵּד,
דְּעִלִיָּה אִתְמַר (בראשית לו א) יַעֲשׂוּ הוּא
אָדוּם, עֲרִקִין דְּכַבְּדָא חִיִּילִין וּמְשַׁרְיִין דִּילִיָּה,

השעיר עליו את כל עונותם אל
ארץ גזרה, עונות תם, של אותו
איש תם, אל ארץ גזרה, מקום
גזרת המלאכים.

המרה חרבו, עליה נאמר ועל
חרבך תחיה, ומנין לנו שמרה
היא חרבו של מלאך המות?
שפתוב ואחריתה מרה כלענה
חדה כחרב פיות, היא חיים
לכבד, וסם המות ללב. המרה
היא גיהנם, ויש לה שתי פיות
שאומרים הב הב, זהו שפתוב
לעלוקה שתי בנות הב הב, שתי
בנות שאומרות הב רשעים
לגיהנם.

שבעים עורקים הם בכבד, כנגד
שבעים ממנים, כבד ויותרת ע"ב,
יותרת שלו היא נחש אשת
זנונים, משום שאת השוירים
שלו (שלה) נוטל הטחול שהוא
חשף, ועליה נאמר ולחשף קרא
לילה, ששלטונה בגלות שהוא
הלילה, ובגלות עומדת לו
השענה, שהיא לילי"ת, אדם של
ערב רב, והיא שחוק הפסיל
(הטחול), ובגללה נאמר פלה ענן
וילף כן יורד שאול לא יעלה.

וזהו צדיק ממנו בולע, שרשע
ודאי שהוא כסיל, עליו נאמר
למה תביט בוגדים תחריש בבלע
רשע צדיק ממנו, ופרשוהו בעלי
המשנה, צדיק ממנו בולע, אבל
צדיק גמור אינו בולע, ובגללו
נאמר מוריד שאול ויעל. אוי
לנשמה כשפולע אותה הטחול,
אוי לישראל כשנבלעו בערב רב,
שעליהם נאמר ולא נודע פי באו
אל קרבנה ומראיהן רע פאשר
בתחלה.

בזמן הגלות, כל הממנים של
אמות העולם וערב רב, נאמר
בהם היו צריה לראש אויביה

צריה לראש אויביה שלו,

וחובין דערקין, הדא הוא דכתיב (ויקרא טז
כב) ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ
גזרה, עונות תם, דההוא איש תם, אל ארץ
גזרה, אתר דגזרת עירין.

מרה חרבא דיליה, עלה אתמר (בראשית כז
ט) ועל חרבך תחיה, ומנא לן דמרה

איהי חרבא דמלאך המות, דכתיב (משלי ה
ד) ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות,
איהי חיים לכבד, וסם המות ללבא, מרה איהי
גיהנם, ואית לה תרי פיות דאמרין הב הב,
הדא הוא דכתיב (שם ל טו) לעלוקה שתי בנות
הב הב, שתי בנות דאמרין הב חייבין לגיהנם.

שבעין ערקין אינון בכבדא, לקבל שבעין
ממנן, כבד ויותרת ע"ב, יותרת דיליה
איהי נחש אשת זנונים, בגין דשוירין דיליה
(נ"א דילה) נטלא טחול דאיהו חשף, ועלה
אתמר (בראשית א ד) ולחשף קרא לילה,
דשלטנותה בגלותא דאיהו לילה, ובגלותא
שעתא קיימא ליה, דאיהו לילי"ת אימא דערב
רב, ואיהי שחוק הפסיל (ס"א הטחול), ובגינה
אתמר (איוב ז ט) פלה ענן וילף כן יורד שאול
לא יעלה.

ודא איהו צדיק ממנו בולע, דרשע ודאי
דאיהו פסיל, עליה אתמר (חבקוק א יג) למה
תביט בוגדים תחריש בבלע רשע צדיק ממנו,
ואוקמוהו מארי מתניתין, צדיק ממנו בולע
אבל צדיק גמור אינו בולע, ובגיניה אתמר
(ש"א כ ו) מוריד שאול ויעל, ווי לנשמתא כד
פלע לה טחול, ווי לישראל כד אתבלעו בערב
רב, דעלייהו אתמר (בראשית מא כא) ולא נודע פי
באו אל קרבנה, ומראיהן רע פאשר בתחלה.
בזמנא דגלותא כל ממנן דאומין דעלמא
וערב רב, אתמר בהון (איכה א ה) היו

צָרִיָּה וְדָאֵי אֵינּוֹן עֶרְבֵי רַב, עֲלֵייהוּ אֲתַמְר (ישעיה
א כג) שְׂרִיָּה סוֹרְרִים וְחִבְרֵי גִנְבִים כְּלוּ, אוֹהֵב
שְׁחַד וְגוֹמֵר, אוֹיְבֵיהּ שְׁלוּ אֵלַיִן עֲשׂוּ וְיִשְׁמַעְאֵל
וְשִׁבְעִין מִמֶּנּוּ, דְּאֵינּוֹן כְּלָהוּ בְּשִׁלּוּהָ בְּעוֹתָרָא,
וְיִשְׂרָאֵל בְּדוּחָקָא בְּעִנְיֹתָא, וּבְגִין דָּא ווִי
לְעֲלֵמָא כַּד אֲתַבְּלְעוּ בְּעֶרְבוּבֵיָא בִישָׂא, וּמֵאֵן
גָּרַם דְּאֲתַבְּלְעוּ בְּמַעֲיֵיהוּ וְלֹא נִודַע פִּי בָּאוּ אֶל
קֶרְבָּנָה, בְּגִין דְּעוֹבְדֵיהוֹן בִּישִׁין בִּידֵיהוֹן, הֵדָּא
הוּא דְכֹתִיב (תהלים קו לה) וַיִּתְעַרְבוּ בַּגּוֹיִם וַיִּלְמְדוּ
מִעֲשֵׂיהֶם, פְּגוּוֹנָא דָּא נִשְׁמַתָּא אִיהִי פִנְסַת
יִשְׂרָאֵל, כַּד (דף נב ע"ב) אִיהִי שְׁלִימָא בְּפִקּוּדֵין
דְּעֵשָׂה, אֲתַמְר בְּהַ (שירדו) כִּלְךָ יִפֶּה רַעֲיָתִי וּמוֹם
אֵינּוּן בְּךָ, בְּהֵהוּא זְמַנָּא שְׂרִיא שֵׁם יְהו"ה עֲלָהּ,
וְאֲתַמְר בְּהַ (דברים כח י) וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ פִּי
שֵׁם יְהו"ה נִקְרָא עֲלֵיךָ וַיִּרְאוּ מִמֶּךָ, וּמִמֶּנּוּ
דְּכַבֵּד וְעֲרִקִין דִּילֵיהּ וּמִמֶּנּוּ דְּטַחֲלוּ וְעֶרְבוּבֵיָא
בִישָׂא דִּילֵיהּ, מִתְּפַפִּיין תַּחוֹת לְבָא דְתַמָּן
נִשְׁמַתָּא.

וְאִם נִשְׁמַתָּא אִיהִי מִתְּטַנְפָּא (ס"א
פגומא) בְּחוּבֵין, אוּ גֵרַע מִינָהּ אֶפִּילוּ
פִּקּוּדָא חֲדָא מֵאֵינּוֹן פִּקּוּדֵין, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ
מֵאֵרִי מִתְּנִיתִין עֵבִירָה מְכַפָּה מְצוּהָ, בְּהֵהוּא
אֲתַר (נ"א אבר) דְּשְׂרִיא עֵבִירָה וְאֶסְתַּלַּק מְצוּהָ
מִינָהּ, הֵהוּא אֶבְרָ אִיהוּ פָּגוּם, וְאִיהוּ מוֹם
דְּנִשְׁמַתָּא, בְּגִינֵיהּ לֹא שְׂרִיא קוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא
עַל נִשְׁמַתָּא, הֵדָּא הוּא דְכֹתִיב (ויקרא כא יח) כָּל
אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרַב, נִשְׁמַתָּא דְאִית בְּהַ מוֹם
בְּחַד מִרְמ"ח פִּקּוּדֵין דִּילָהּ לֹא אֲתַקְרִיבַת
בְּגִינֵיהּ לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא.

אֲבָר נִשְׁמַתָּא מִסְטָרָא דְשְׁכִינְתָּא לִית בְּהַ מוֹם,
הֵדָּא הוּא דְכֹתִיב (שירדו) כִּלְךָ יִפֶּה רַעֲיָתִי
וּמוֹם אֵינּוּן בְּךָ, אִם יִצַּר הָרַע
רוּצָה לְקַרְבַּ לְאוֹתוֹ מְקוֹם, פִּיּוֹן
שְׁשִׁכְנֵה שׁוּרָה שָׁם, שְׁהִיא

אֲתַמְר בְּהַ (במדבר א נא) וְהִזָּר

נִשְׁמַתָּא אִיהִי מִתְּטַנְפָּא (ס"א
פגומא) בְּחוּבֵין, אוּ גֵרַע מִינָהּ אֶפִּילוּ
פִּקּוּדָא חֲדָא מֵאֵינּוֹן פִּקּוּדֵין, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ
מֵאֵרִי מִתְּנִיתִין עֵבִירָה מְכַפָּה מְצוּהָ, בְּהֵהוּא
אֲתַר (נ"א אבר) דְּשְׂרִיא עֵבִירָה וְאֶסְתַּלַּק מְצוּהָ
מִינָהּ, הֵהוּא אֶבְרָ אִיהוּ פָּגוּם, וְאִיהוּ מוֹם
דְּנִשְׁמַתָּא, בְּגִינֵיהּ לֹא שְׂרִיא קוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא
עַל נִשְׁמַתָּא, הֵדָּא הוּא דְכֹתִיב (ויקרא כא יח) כָּל
אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרַב, נִשְׁמַתָּא דְאִית בְּהַ מוֹם
בְּחַד מִרְמ"ח פִּקּוּדֵין דִּילָהּ לֹא אֲתַקְרִיבַת
בְּגִינֵיהּ לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא.

אֲבָר נִשְׁמַתָּא מִסְטָרָא דְשְׁכִינְתָּא לִית בְּהַ מוֹם,
הֵדָּא הוּא דְכֹתִיב (שירדו) כִּלְךָ יִפֶּה רַעֲיָתִי
וּמוֹם אֵינּוּן בְּךָ, אִם יִצַּר הָרַע בְּעֵי לְקַרְבָּא לְהֵהוּא
אֲתַר, פִּיּוֹן דְשְׁכִינְתָּא שְׂרִיא תַמָּן דְּאִיהִי נִשְׁמַתָּא,

הַנְשִׁמָּה, נֹאמַר בָּהּ וְהִזְרַק הַקָּרֵב יוֹמָת, מִשּׁוֹם שְׁעָלֶיהָ נֹאמַר אֲנִי יְהו"ה הוּא שְׁמִי וְכִבּוּדִי לְאַחַר לֹא אֶתֶן, דְּהִינּוּ אֶל אַחַר אֶל זָר, דְּהִינּוּ אֶל אַחַר אֶל זָר, שְׁהַנְשִׁמָּה הִיא כִּבּוּדוֹ וְהִיא תִּשְׁבַּחְתּוּ, שְׁבַח מִשְׁבַּח הָאָדָם אֶת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּתַפְלָה בְּכָל יוֹם בְּכֻמָּה תִּשְׁבַּחְתּוּ וְהוֹדְאוֹת, וּמִשּׁוֹם זֶה אֲנִי יְהו"ה הוּא שְׁמִי וְכִבּוּדִי לְאַחַר לֹא אֶתֶן וְתַהֲלִיתִי לְפָסְיִלִים, אֱלֹהִים שְׁבָעִים הִמְנִינִים שְׁלֹא נִתַּן לָהֶם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רְשׁוּת לְשַׁלֵּט עָלֶיהָ, שְׁהֵם עוֹרְקֵי הַכְּבֹד שֶׁהוּא אֶל אַחַר, טְחוּל - נַחֵשׁ, יוֹתֵרֵת הַכְּבֹד - אֲשֶׁת זְנוּנִים, אַחַר שְׁעֻשְׁתָּה זִיוָף (נֶאֱמָר) עִם אֱלֹהִים אַחֲרֵים, וְחִלְקָה אֶת הַדָּם שְׁלָה, שֶׁהוּא הַתְּמִצִּית שְׁלָה, לְכָל הָעוֹרְקִים, מְקַרֵּבָה אֶת הַשִּׁיּוֹר לְטְחוּל שֶׁהוּא בְּעָלָה הַכְּסִיל, שֶׁהַטְחוּל אֵינוֹ נוֹטֵל אֶלָּא אֶת הַתְּמִצִּית (שְׁמֵרִים) הַדָּם, וְלֹא נוֹתֵן לוֹ מִדָּם אַחַר, וּמִשּׁוֹם זֶה נִקְרָאת יוֹתֵרֵת הַכְּבֹד, מִשּׁוֹם שְׁלֹא נוֹתַנְתּ לּוֹ אֶלָּא שִׁיּוּרִים, וְהַכְּבֹד הוּא קְטָרוֹג שֶׁל הָרָאָה, שְׁעוּלָה לְלֵב אִשׁ מִמֶּנּוּ, וְאִם לֹא שְׁנוֹשְׁבִים בּוֹ כְּנִפְי רָאָה, הִיָּה שׁוֹרֵף אֶת הַלֵּב (וְהִיָּה שׁוֹרֵף אֶת כָּל הַגּוּף, הָאִשׁ שֶׁל הַלֵּב). הַדְּקִים שְׁסָבִיב הַכְּנִתָּא לְוִיתָן, כְּנִגְדַּת חֵלֶב טָמֵא, וְעֲלִיו נֹאמַר אֶפְלוֹ נַחֵשׁ כְּרוּךְ עַל עֵקְבוֹ לֹא יִפְסִיק, אֲבָל עֵקֶב פּוֹסֵק, שְׁרָף הוּא מְרָה, הַקְטָרוֹג שֶׁל הָרָאָה, מִשּׁוֹם שְׁמֵרָה הִיא שְׁרִפְתָּ כָּל הַגּוּף.

בְּגִלְגָּלִי זֶה תְּקִיעָה שְׁבָרִים תְּרוּעָה הֵם הַשְּׁבָר שְׁלֵהֶם, וְעֲלִיהֶם נֹאמַר אֲשֶׁרֵי הָעָם יוֹדְעֵי תְּרוּעָה יְהו"ה בְּאוֹר פְּנִיךָ יִהְלָכוּן. מַה זֶה פְּנִיךָ? אֵלוֹ תְּקִיעָה שְׁבָרִים וְתְּרוּעָה, שְׁאוֹתֶם תְּקִיעָה - לְכֹן הַפְּנִים, שְׁבָרִים - אִדָּם הַפְּנִים, וְתְּרוּעָה - פְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִירֵק כְּאִשָּׁה מְעַבְרָת.

הַקָּרֵב יוֹמָת, בְּגִין דְּעָלָה אֶתְמַר (יִשְׁעִיָּה מִבַּח) אֲנִי יְהו"ה הוּא שְׁמִי וְכִבּוּדִי לְאַחַר לֹא אֶתֶן, דְּהִינּוּ אֶל אַחַר אֶל זָר, דְּנִשְׁמַתָּא אִיהִי יְקָרִיָּה, וְאִיהִי תוֹשְׁבַחְתִּיָּה, דְּבַח מִשְׁבַּח בַּר נֶשׁ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּצִלּוֹתָא בְּכָל יוֹמָא בְּכֻמָּה תוֹשְׁבַחְתּוּ וְהוֹדְאָן, וּבְגִין דָּא אֲנִי יְהו"ה הוּא שְׁמִי וְכִבּוּדִי לְאַחַר לֹא אֶתֶן וְתַהֲלִיתִי לְפָסְיִלִים, אֲלִין שְׁבָעִין מִמֶּנּוּ, דְּלֹא יְהִיב לֹון קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רְשׁוּ לְשַׁלֵּטָאָה עָלָה, דְּאִינוּן עֲרֻקִין דְּכְבֹד דְּאִיהוּ אֶל אַחַר, טְחוּל נַחֵשׁ יוֹתֵרֵת הַכְּבֹד אֲשֶׁת זְנוּנִים, בְּתַר דְּעַבִּידַת זִיוָפָא (נ"א נֶאֱמָר) עִם אֱלֹהִים אַחֲרֵים, וּפְלִיגַת דְּמָא דִּילָהּ דְּאִיהִי תְּמִצִּית דִּילָהּ לְכָל עֲרֻקִין, שִׁיּוּרָא קְרִיבַת לְגַבֵּי טְחוּל דְּאִיהוּ בְּעָלָה פְּסִיל, דְּלֹא נְטִיל טְחוּל אֶלָּא תְּמִצִּית (נ"א שְׁמֵרִים) דְּדְמָא, וְלֹא יְהִיב לִיה מִדְּמָא אַחֲרָא, וּבְגִין דָּא אֶתְקַרִּיאת יוֹתֵרֵת הַכְּבֹד, בְּגִין דְּלֹא יְהִיב לִיה אֶלָּא שִׁיּוּרִין, וְכְבֹד אִיהוּ קְטָרוֹגָא דְּרִיָּאָה, דְּסָלִיק לְגַבֵּי לְפָא נּוֹרָא מְנִיָּה, וְאִי לֹאוֹ דְּנִשְׁיב בֵּיה כְּנִפְי רִיָּאָה, הוּוּה אֹקִיד לְלֵבָא (וְהוּוּה אֹקִיד כָּל גּוּפָא נּוֹרָא דְּלֵבָא), הַדְּרָא דְּכְנִתָּא לְוִיתָן, לְקַבֵּל חֵלֶב טָמֵא, וְעֲלִיָּה אֶתְמַר אֶפְילוֹ נַחֵשׁ כְּרוּךְ עַל עֵקְבוֹ לֹא יִפְסִיק, אֲבָל עֵקֶב פּוֹסֵק, שְׁרָף אִיהוּ מְרָה קְטָרוֹגָא דְּרִיָּאָה, בְּגִין דְּמְרָה אִיהִי שְׁרִיפְתָּ כָּל גּוּפָא.

בְּגִין דָּא תְּקִיעָה שְׁבָרִים וְתְּרוּעָה אִינוּן תְּבִירוֹ דְּלֵהוּן, וְעֲלִיָּהוּ אֶתְמַר (תְּהִלִּים פֶּט טז) אֲשֶׁרֵי הָעָם יוֹדְעֵי תְּרוּעָה יְהו"ה בְּאוֹר פְּנִיךָ יִהְלָכוּן, מֵאִי פְּנִיךָ אֲלִין תְּקִיעָה שְׁבָרִים וְתְּרוּעָה, דְּאִינוּן תְּקִיעָה חוּרָו דְּאֲנַפִּין, שְׁבָרִים סוּמְקוֹ דְּאֲנַפִּין, תְּרוּעָה יְרוּקָא דְּאֲנַפִּין, וְכֵה נְפָקִין יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא, בְּזִמְנָא דְּמַתְּהַפְּכִין אֲנַפִּין דִּישְׂרָאֵל לִירוּקָא כְּאֶתְתָּא עוּבְרָא.

יְרִקַת הַפְּנִים, וְכֵה יוֹצֵאִים יִשְׂרָאֵל מִן הַגְּלוּת בְּזִמְן שְׁמַתְהַפְּכִים

ובשלישת הגונים הללו מאיר הנר, שהוא נר יהו"ה נשמת אדם. מה זה אדם? יו"ד ה"א וא"ו ה"א, שלשת צבעי הנר, ושלשת הגונים הללו הם לבושים לשלשת האבות, שהם לבן אדם וירק. גון שחר הוא הקדרות שלהם, ועליה נאמר אלביש שמים קדרות, ובהם מתלבשים הו"ה. התכלת, הלבוש של אות י' שהוא תכלית הכל, נר הוא י', השלכת שעולה ממנו ו', והנענוע שלו כאן וכאן זה ה"ה. ויצד האחר יש נר חשוף של גיהנם, ויש לו שלשה גונים, גון אדם זה כבד, עשו הוא אדם, מרה גון ירק, טחול גון שחר, ועליה נאמר ותכהין עיניו מראות, וסימנך בגונים הללו, שקערורת ירקרקת או אדמדמת ומראיהן שפל מן הקיר. שפל הוא גון שחר, שנאמר בו ושפלה איננה מן העור והיא כהה, והיא השפלות של הנשמה בגוף, נ"ר, (באשר) נשמה ורוח ונפש מתגלים בכבד מרה וטחול, כל אותם איברי הגוף, שהם העם הקדוש, כלם דחוקים במרירות, משום שהנשמה, המקום שלה במח, יונה קדושה, נשמה, נשר, שפיונה הזו מתפרנסת בכמה תפלות ועבודות. הספינה של היונה קרקפת, וכמה ממנים יש בספינה הזו שמנהיגים אותה, והם אונים עינים חטם ופה, שבעה ממנים הם, ועולים לשבעים לשון שהיו בספינה של יונה.

ויונה היא תפלה, שכינה תחתונה, הנשר שמתפרנס בה זו שכינה עליונה. אם ישראל לא משתדלים בתפלות ובקשות ועבודות, של הנשר שהוא ראה, מיד ויהו"ה הטיל רוח גדולה אל

ובארין תלת גוונין נהרא שרגא דאיהי נר יהו"ה נשמת אדם (משלי כז), מאי אדם יו"ד ה"א וא"ו ה"א, תלת גוונין דשרגא, ותלת גוונין אלין אינון לבושין לתלת אבהן, דאינון חוור סומק ירוק, גוון אוכמא איהי קדרותא דלהון, ועלה אתמר (ישעיה נג) אלביש שמים קדרות, ובהון מתלבשין הו"ה, תכלת לבושא דאת י' דאיהו תכלית דכלא, נר איהו י', שלהובא דסליק מגיה ו', ונענועא דיליה הכא והכא דא ה"ה.

ולכטרא אחרא אית נר חשוכא דגיהנם, ואית ליה תלת גוונין, גוון סומק דא כבד, עשו הוא אדם (בראשית לו א), מרה גוון ירוק, טחול גוון שחר, ועליה אתמר (שם כז א) ותכהין עיניו מראות, וסימנך באלין גוונין שקערורת (ויקרא יד לו) ירקרקת או אדמדמת ומראיהן שפל מן הקיר, שפל הוא גוון אוכמ, דאתמר (דן נ"ב א) ביה (שם יג כא), ושפלה איננה מן העור והיא כהה, ואיהי שפלות דנשמתא בגופא נ"ר (ג"א כד) נשמתא ורוחא ונפשא אתגליין בכבד מרה וטחול, כל אינון אברי דגופא דאינון עמא קדישא, פלהו דחקן במרירו, בגין דנשמתא אתרא דילה מוחא, יונה קדישא, נשמתא נשרא, דבהאי יונה אתפרנסת, בכמה צלותין ופולחנין, ספינה דיונה קרקפתא, וכמה ממנן אית בהאי ספינה דמנהיגין לה, ואינון אודנין עיינין חוטמא פומא, שבע ממנן אינון, וסלקין לשבעים לשון דהו בספינה דיונה.

ויונה איהי צלותא שכינתא תתאה, נשרא דאתפרנסת בה דא שכינתא עלאה, אם ישראל לא משתדלין בצלותין ובעותין ופולחנין דנשרא דאיהי ריאה, מיד ויהו"ה

הטיל רוח גדולה אל הים (יונה א ד), דאיהי רוח סערה, רוח יהו"ה תניחהו בקדמיתא, רוח דנשיב בכנפי נשר"א דאיהו עמודא דאמצעיתא, דביה פרח נשרא באינון תרין שפוון, רוח דנשיב בכלהו דא רוח דחוטמא. האי רוח בכל אתר דאיהו שכינתא עלאה ותתאה תמן אשתכחו, איהו ו' דנשיב בכנפי ריאה, ועל לבא דתמן נר יהו"ה, דא נשמתא במוחא, רוח בכנפי ריאה, נפש בלבא, ולזמנין תלת בתלת מוחין, ומחשבה רכיב עליהו דאיהו אדם, והכי תלת בלב, ג"ר נ"שמה ר"וח.

הים, שהיא רוח סערה, רוח יהו"ה תניחהו כראשונה, רוח שנושבת בכנפי הנשר שהוא העמוד האמצעי, שבו פורח הנשר באותם שתי שפתיים, הרוח שנושבת בכלם זו רוח החטם. הרוח הזו, בכל מקום שהשכינה העליונה והתחתונה שם נמצאות, הו' נושבת בכנפי ראה, ועל הלב ששם נר יהו"ה, זו הנשמה במח, הרוח בכנפי ראה, הנפש בלב, ולפעמים שלש בשלשת המחות, והמחשבה רוכבת עליהם, שהוא אדם, וכך שלש בלב, ג"ר נ"שמה ר"וח.

הרוח שנושבת בהם ג"ר בשני פתי הלב, והם נפ"ש ורו"ח, סימן ג"ר, והו' הזו הוא שנושבת בדרועות, בששת הפרקים שלהם, והוא נושבת בשתי השוקים בששת הפרקים, שנאמר בהם שוקיו עמודי שש, ועליו נאמר ונחה עליו רוח יהו"ה.

בשאיברי הגוף מתנהגים ברוח הזו של התורה הקדושה, במצוות התורה, הספינה מתנהגת לכל צד שרוצה האדם, כמו שנאמר אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו, שהספינה היא הראש והיא לב והיא הגוף.

ואם איברי הגוף, שהם בעלי הספינה, שהם העם הקדוש, לא מתנהגים בתורה שהיא נשמה, ובמצוה שהיא הנפש, פורח הרוח מביניהם, ובאותו זמן ויהו"ה הטיל רוח גדולה על הים, שהיא רוח סערה, שהיא גזרת הדין הקשה, שמסעירה את גוף האדם, שהם ישראל, וישראל הם בסערה, והאניה, שהיא הגוף, חשבה להשבר.

באותו זמן - ויונה ירד אל ירפתי

רוחא דנשיב בהון ג"ר בתרי פתי לבא, ואינון נפ"ש ורו"ח, סימן ג"ר, והאי ו' איהו דנשיב בדרועין בשית פרקין דלהון, ואיהו נשיב בתרין שוקין בשית פרקין, דאתמר בהון (שיר ה טו) שוקיו עמודי שש, ועליה אתמר (ישעיה יא ב) ונחה עליו רוח יהו"ה.

בד אבריין דגופא מתנהגין בהאי רוחא באורייתא קדישא בפקודין דאורייתא, ספינה מתנהגא לכל סטרא דבעי בר נש, כמה דאת אמר (יחזקאל א יב) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו, דספינה איהי רישא ואיהי לבא ואיהי גופא.

ואם אבריין דגופא דאינון מארי ספינה דאינון עמא קדישא, לא מתנהגין באורייתא דאיהי נשמתא ובמצוה דאיהי נפשא, פרח רוחא מביניהו, בההוא זמנא (יונה א ד) ויהו"ה הטיל רוח גדולה על הים, דאיהי רוח סערה, דאיהי גזרת דינא קשיא, דסערה גופיה דבר נש דאינון ישראל, וישראל אינון בסערה, והאניה דאיהי גופא חשבה להשבר.

ב"ה זמנא ויונה ירד אל ירפתי הספינה (שם ה) דא שכינתא תתאה, דאתמר

בַּהּ (רות ג ז) וַתִּגַּל מַרְגְּלוֹתָיו וַתִּשְׁכַּב, שְׁכִיבַת
לְעַפְרָא, וְדָא אִיהוּ (יונה א ה) וַיִּשְׁכַּב וַיֵּרְדֵם,
וְאִמְאֵי נִפְלַת, בְּגִין דְּפָרַח מִינָהּ רוּחָא דְאִיהוּ
עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא דְסַמִּיךְ לָהּ, וְאִיהִי נִפְלַת,
וּבַהּ הוּא זְמַנָּא אֲתָמַר בַּהּ (איכה א א) אֵיכָה יִשְׁבָּה
בְּדָד, וּמֵאֵן גְּרִים נַחִיתוּ דִּילָהּ, בְּגִין דְּבִטְלִי
יִשְׂרָאֵל אוֹרֵייתָא וּמְצוּהָ, בַּהּ הוּא זְמַנָּא דְאִיהִי
נַחֲתַת בֵּין רַגְלֵיךְ, יִשְׂרָאֵל בְּנֵהָא אֵינוֹן מְהוּדְקִין
בֵּין רַגְלֵיךְ, וְאֵינוֹן בְּמַרְעִין בְּמַכְתְּשֵׁין, בַּהּ הוּא
זְמַנָּא דְגוּפָא בְּבֵי מַרְעִין דְאֵינוֹן יִשְׂרָאֵל,
וּשְׁכִינְתָא עֲמַהוֹן דְאִיהִי יוֹנָה, מַה פְּתִיב
בֵּיהּ (יונה א ו) וַיִּקְרַב אֵלָיו רַב הַחוּבֵל, הַהוּא
דְחָבִיל בִּשְׂרָא בְּבֵי מַרְעָא.

וְעוֹד מָאֵן רַב הַחוּבֵל הַהוּא דְאֲתָמַר בֵּיהּ (שמות

כב כה) אִם חָבֹל תַּחְבֹּל שְׁלֹמַת רַעְדֵךְ,
חָבֹל בְּבֵית רֵאשׁוֹן, תַּחְבֹּל בְּבֵית שְׁנֵי, וְאִיהוּ
רַב דְּכָל מְנַהֲיָגֵי סְפִינָה, וּמַה אָמַר לֵיהּ (יונה א
ו) קוּם קְרָא אֶל אֱלֹהֵיךָ, דְהָא דִינִין קָא אֲתִיִן
עֲלֶיךָ וְעַל בְּנֵיךָ, הָא מְאִרֵי דְחוּבִין מִתְכַּנְשֵׁין,
דְאֵינוֹן סַחְרִין לְסְפִינָה דִילְךָ דְאֵינוֹן רוּחִין
בִּישׁוּן, אֲסַתְפַּל בְּזַכּוּן דִּילְךָ, בְּאֵלִין אַבְרָם
דְמִשְׁתַּדְלִין בְּאוֹרֵייתָא וּבְפַקוּדִין טְבִין,
וַיַּחְזִירוּן שְׁכִינְתָא עֲלָאָה דְאִיהִי תִיּוּבְתָא עֲלֶיךָ,
וְאִיהִי אֲגִינַת עֲלֶיךָ, דְעֲלָהּ אֲתָמַר (דברים לב
יא) כְּנֶשֶׁר יַעִיר קִנּוּ דָא יְרוּשָׁלַם, עַל גּוֹזְלֵיו
יִרְחַף (שם) דְאֵינוֹן יִשְׂרָאֵל, יִפְרוּשׁ כְּנַפְיוֹ
עַלֵייהוּ בְּשַׁבְתָּא וַיִּמִּין טְבִין, וּבְגִינָה מְבָרְכִין
בְּהוֹן (דף נג ע"ב) בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה הַפּוֹרֵס סֶפֶת
שְׁלוֹם, וּבְזְמַנָּא דְפְרִישַׁת גְּדַפְהָא עַל יִשְׂרָאֵל
אֲתָמַר (דברים לב יא) יִקְחֵהוּ יִשְׂאֵהוּ עַל אַבְרָתוֹ,
כְּמַה דְאוּקְמוּהוּ (שמות יט ד) וְאִשָּׂא אֶתְכֶם עַל
כְּנָפֵי נְשָׂרִים וְכוּ', וּבְגִין דָּא קוּם קְרָא אֶל
קְרָא אֶל אֱלֹהֵיךָ, שְׁהִיא שְׁכִינָה עֲלִיונָה, שְׁהִיא תִשְׁוּבָהּ שְׁלֶךְ, וְשׁוּב בַּהּ לְרַבּוֹנָךְ שְׁהוּא הַקְּדוּשׁ

הַסְפִינָה, זו שְׁכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה,
שְׁנֵאמַר בַּהּ וַתִּגַּל מַרְגְּלוֹתָיו
וַתִּשְׁכַּב, שׁוֹכֶבֶת לְעַפְרָא, וְזֵהוּ
וַיִּשְׁכַּב וַיֵּרְדֵם. וְלָמָּה נִפְלָה?
מִשׁוּם שְׁפָרְחָה מִמְּנַה הַרוּחַ,
שְׁהִיא הַעֲמוּד הָאִמְצָעִי שְׁסוּמָךְ
אוֹתָהּ, וְהִיא נִפְלָה, וּבְאוֹתוֹ זְמַן
נֵאמַר בַּהּ אֵיכָה יִשְׁבָּה בְּדָד, וּמִי
גְרַם אֶת הִירִידָה שְׁלָהּ? מִשׁוּם
שְׁבִטְלוּ יִשְׂרָאֵל תּוֹרָה וּמְצוּהָ.
בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן שְׁהִיא יוֹרְדַת בֵּין
הַרְגְלִים, יִשְׂרָאֵל בְּנֵיהָ לְחוּצִים
בֵּין הַרְגְלִים, וְהֵם בְּמַחְלוֹת
וּבְכַמּוֹת, בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן שְׁהַגּוֹף
בְּבֵית הַמַּחְלוֹת שְׁהֵם יִשְׂרָאֵל,
וְהַשְׁכִּינָה עֲמָהֶם שְׁהִיא יוֹנָה, מַה
פְּתוּב בּוּ? וַיִּקְרַב אֵלָיו רַב הַחוּבֵל,
אוֹתוֹ שְׁמַחְבֵּל בְּכַשְׂרַת בְּבֵית
הַמַּחְלָה.

וְעוֹד, מִי הוּא רַב הַחוּבֵל? אוֹתוֹ
שְׁנֵאמַר בּוּ אִם חָבֹל תַּחְבֹּל שְׁלֹמַת
רַעְדֵךְ, חָבֹל בְּבֵית רֵאשׁוֹן, תַּחְבֹּל
בְּבֵית שְׁנֵי, וְהוּא גְדוֹל כָּל מְנַהֲיָגֵי
הַסְפִינָה, וּמַה אוֹמַר לוּ? קוּם קְרָא
אֶל אֱלֹהֵיךָ, שְׁהֵרֵי הַדִּינִים בְּאִים
עֲלֶיךָ וְעַל בְּנֵיךָ. הֲרֵי בְעָלֵי
הַחוּבוֹת מִתְכַּנְשִׁים, שְׁהֵם סוֹכְבִים
אֶת הַסְפִינָה שְׁלֶךְ, שְׁהֵם הַרוּחוֹת
הַרְעוֹת, הַסְתַּפְּל בּוֹכִיּוֹתֶיךָ,
בְּאוֹתָם אֵיבְרִים שְׁמַתְעַסְקִים
בְּתוֹרָה וּבְמִצְוֹת טוֹבוֹת, וַיַּחְזִירוּ
אֶת הַשְׁכִּינָה הַעֲלִיונָה, שְׁהִיא
תִשְׁוּבָהּ, עֲלֶיךָ, וְהִיא הַגְּנָה עֲלֶיךָ,
שְׁעֲלֶיהָ נֵאמַר כְּנֶשֶׁר יַעִיר קִנּוּ, זו
יְרוּשָׁלַם, עַל גּוֹזְלֵי יִרְחַף, שְׁהֵם
יִשְׂרָאֵל, יִפְרוּשׁ כְּנַפְיוֹ עַלֵיהֶם,
בְּשַׁבַּת וַיִּמִּים טוֹבִים, וּבְגִלְלָה
מְבָרְכִים בְּהֵם, בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה
הַפּוֹרֵס סֶפֶת שְׁלוֹם. וּבְזְמַן
שְׁפוּרְשַׁת כְּנַפֶּיהָ עַל יִשְׂרָאֵל,
נֵאמַר יִקְחֵהוּ יִשְׂאֵהוּ עַל אַבְרָתוֹ,
כְּמוֹ שְׁבִאֲרוּהוּ וְאִשָּׂא אֶתְכֶם עַל
כְּנַפֵי נְשָׂרִים וְכוּ', וּמִשׁוּם זֶה קוּם
קְרָא אֶל אֱלֹהֵיךָ, שְׁהִיא תִשְׁוּבָהּ שְׁלֶךְ, וְשׁוּב בַּהּ לְרַבּוֹנָךְ שְׁהוּא הַקְּדוּשׁ

ברוך הוא, הסתפל ששפחה רעה
שולטת עליך, שהיא טפה
סרוחה, ועליה נאמר (איוב א)
ויאמר ה' אל השטן מאין תבא.
שכל החטאים הם מאיברים של
טפה סרוחה, שפגלה נאמר
לרשעים מאין באת? מטפה
סרוחה. ויחתרו האנשים להשיב
אל היבשה, בתשובה, ולא יכלו,
כי הם, שהוא גזרת הדין, הולך
וסער עליהם.

באותו זמן וימן יהו"ה דג גדול
לבלע את יונה, זו גלות ראשונה,
שנאמר בו ויונה ירד אל ירפתי
הספינה, וזהו אנכי ארד עמך
מצרימה, כמו שבארוהו, בכל
מקום שגלו ישראל - שכינה
עמם, קלקלו ישראל מעשיהם,
באותו זמן נאמר בהם ויקם מלך
חדש על מצרים, וזה פרעה,
שעליו נאמן וימן יהו"ה דג גדול
לבלע את יונה, שרצה לבטל את
ישראל מן העולם, זהו שפתיב
כל הפן הילוד היאורה תשליכהו,
כנגדו וימן יהו"ה דג גדול לבלע
את יונה, להרגו. לא כתוב לבלע
יונה, אלא לבלע את יונה. את,
בא לרבות את הרועה הנאמן
שעתידה להנתן תורה על ידו,
שהיא מאל"ף עד תי"ו, כל
הגלגולים הללו היו על ידו, וזהו
דג גדול, שנאמר בו התנין הגדול,
הוא דג מצרים, ובת זוגו דגה,
ויתפלל יונה אל יהו"ה אלהיו
ממעי הדגה. מי הם מעי הדגה?
אלו המצרים.

ועוד, וימן יהו"ה דג גדול, זהו
טחול, לילית, שהיא ערב רב,
מאותו רב החובל (זה סמא"ל. דגה, זה
נח"ש לילית, בת זוגו של אותו רב החובל, טחול,
שהוא ערב רב) שנאמר בו וגם ערב
רב עלה אתם וכו', וטחול הוא

אלהי"ך דאיהי שכינתא עלאה, דאיהי
תיובתא דילך, ותוב בה למארך דאיהו קודשא
ברוך הוא, אסתפל דשפחה בישא שלטא עלך
דאיהי טפה סרוחה, ועלה אתמר (איוב א
ו) ויאמר יהו"ה אל השטן מאין תבא, הכל
חובין אינון מאברין דטפה סרוחה, דבגינה
אתמר לגבי חייביא מאין באת מטפה סרוחה,
ויחתרו האנשים להשיב אל היבשה (יונה א יג)
בתיובתא, ולא יכלו פי הים, דאיהו גזרת
דינא, הולך וסוער עליהם.

בההוא זמנא וימן יהו"ה דג גדול לבלוע את
יונה (שם ב א), דא גלותא קדמאה,
דאתמר ביה ויונה ירד אל ירפתי הספינה, ודא
הוא (בראשית מו ד) אנכי ארד עמך מצרימה, כמה
דאוקמוהו בכל אתר דגלו ישראל שכינתא
עמהון, קלקלו ישראל עובדיהון, ביה זמנא
אתמר בהון (שמות א ח) ויקם מלך חדש על
מצרים, ודא פרעה, עליה אתמר וימן יהו"ה
דג גדול לבלוע את יונה, דבעא לבטלא
ישראל מעלמא, הדא הוא דכתיב (שם כב) כל
הפן הילוד היאורה תשליכהו, לקבליה וימן
יהו"ה דג גדול לבלוע את יונה, לקטליה,
לבלוע יונה לא פתיב, אלא לבלוע את יונה,
את אתא לרבות רעיא מהימנא דעתיד
לאתייבא אורייתא על ידיה, דאיהי מאל"ף
ועד תי"ו, כל אלין גלגולין על ידיה הו, ודא
איהו דג גדול, דאתמר ביה (יחזקאל כט ג) התנין
הגדול, איהו דג מצרים, ובת זוגיה דגה (יונה
ב ב) ויתפלל יונה אל יהו"ה אלהיו ממעי
הדגה, מאן מעי הדגה אלין מצראי.

ועוד וימן יהו"ה דג גדול, דא טחול לילית
דאיהי ערב רב מההוא רב החובל (ג"א

דא סמא"ל, דגה דא נח"ש לילית בת זוגיה מההוא רב החובל

שְׁחוֹק הַפְּסִיל, עָלְיוּ נֹאמַר פִּי
הַפְּעֵס בְּחִיק פְּסִילִים יְנוּחַ. לְבַלַּע
אֶת יוֹנָה, זֹה הַנֶּפֶשׁ, מֵהֶצֶד שְׁלוֹ -
וְלֹא שְׁמַעוּ אֶל מֹשֶׁה מִקְצֵר רוּחַ,
וּמַעֲבֹדָה קָשָׁה - מִצַּד הַכֶּבֶד,
שֶׁנֹּאמַר בּוֹ כֶּבֶד לֵב פְּרַעַה, תִּכְבַּד
הָעֲבוּדָה. מִצַּד שֶׁל הַמְרָה -
וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם.

דג גדול הוא ערב רב, שֶׁהֵם (שדוא)
רב החובל, מי חובל? אלא גדול
מכל מלאכי חבלה, הוא חובל
והיא חבלה, ערב רב הם בני
לילית הרשעה, שבהם חטאו
ישראל וחבלו את בשרם באות
הפריה, הם גדולים עליהם
בגלות, והם דגה לישראל,
ומשום זה אמרו זכרנו את הדגה
וכו'.

ובזמן שיצאו ישראל ממצרים,
הרג מהם רבים, ובגלות
האחרונה עתיד הקדוש ברוך
הוא להרג אותם, וזהו והדגה
אשר ביאור מתה, ויבאש היאור,
זו התורה, שנאמר בה ותורה
אור, סרחה אליהם, ונאמר
בישראל כל הפן הילוד היאורה
תשליכהו. אור הוא ר"ז.
היאורה, פת זוגו של אותו
האור, שנאמר בו ולכל בני
ישראל היה אור במושבתם, כמו
כן בגלות האחרונה (היאורה) הזהר
בו היה ר"ז, שהוא אור הגאולה
האחרונה, לקים פימי צאתך
מארץ מצרים אראנו נפלאות,
וזהו כל הפן הילוד היאורה
תשליכהו, וכל הפת תחיון, אלה
שמשתדלים בתורה שבעל פה.

דבר אחר, וימן יהו"ה דג גדול
לבלע את יונה, זו עניות שהיא
עצב, והנקבה שלו עצבון. הזכר
דג, הנקבה דגה. זהו ויתפלל יונה
אל יהו"ה אלהיו ממעי הדגה,

בִּיה (שמות יב לח) וְגַם עָרַב רַב וְכוּ', וְטָחוּל אִיהוּ
שְׁחוֹק הַפְּסִיל, עָלֶיהָ אֶתְמַר (קהלת ז ט) כִּי הַפְּעֵס
בְּחִיק פְּסִילִים יְנוּחַ, לְבַלּוֹעַ אֶת יוֹנָה דָּא נַפְשָׁא,
מִסְטָרָא דִּילֵיהָ (שמות ו ט) וְלֹא שְׁמַעוּ אֶל מֹשֶׁה
מִקְצֵר רוּחַ, וּמַעֲבֹדָה קָשָׁה מִסְטָרָא דְכֶבֶד,
דְּאֶתְמַר בִּיה (שם ז יד) כֶּבֶד לֵב פְּרַעַה, תִּכְבַּד
הָעֲבוּדָה, (שם ה ט) מִסְטָרָא דְמְרָה (שם א
יד) וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם.

דג גדול איהו ערב רב, דאינון (נ"א דאיהו) רב
החובל, מאן חובל אלא רב מכל מלאכי
חבלה, איהו חובל, ואיהי חבלה, ערב רב פנין
דלילית חייבא, דבהון חאבו ישראל וחבילו
ית פשרייהו באת פריה, אינון רב עלייהו
בגלותא, ואינון דגה לישראל, ובגין דא
אמרו (במדבר יא ה) זכרנו את הדגה וכו'.

ובזמנא דנפקו ישראל ממצרים קטיל מנייהו
סגיאין, ובגלותא בתראה עתיד
הקדוש ברוך הוא לקטלא לון, ודא איהו (שמות
ז יח) והדגה אשר ביאור מתה, ויבאש היאור
דא אורייתא, דאתמר בה (משלי ו כג) ותורה אור,
סרחת לגבייהו, ואתמר בישראל (שמות א כב) כל
הפן הילוד היאורה תשליכהו, אור איהו ר"ז,
היאורה פת זוגיה דהוא אור, דאתמר בה (שם
י כג) ולכל בני ישראל היה אור במושבותם,
כגוונא דא בגלותא בתראה (היאורה) הזהר ביה
הוה ר"ז, דאיהו אור דפורקנא בתרייתא,
לקיים (מיכה ז טו) פימי צאתך מארץ מצרים
אראנו נפלאות, ודא איהו כל הפן הילוד
היאורה תשליכהו, וכל הפת תחיון, אלין
דמשתדלין באורייתא דבעל פה.

דבר אחר וימן יהו"ה דג גדול לבלוע את
יונה (יונה ב א), דא עניותא, דאיהו עצב,

וניקבא דיליה עצבון, דכורא דג נוקבא דגה, דא הוא (שם ב) ויתפלל יונה

מֵרַעַב הַעֲנִי שְׁמַגִּיעַ לְמַעַי יִשְׂרָאֵל.
בְּאוֹתוֹ זְמַן וַיֹּאמֶר יְהוָה לְדָג
וַיִּקָּא אֶת יוֹנָה וְגוֹמֵר, בְּדַחַק שֶׁל
הַדָּאָגָה שֶׁלָּהֶם שְׂדוּאָגִים מִן
הָעֲנִיּוֹת, מִהֲדַחַק יֵצְאוּ מִן הַגְּלוּת,
זֶהוּ שְׁפָתוֹב וְאֵת עִם עֲנֵי תוֹשִׁיעַ,
זוֹ הַנְּבוּאָה שֶׁל יוֹנָה שֶׁהִתְנַבֵּא
שֶׁיֵּצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִן הַגְּלוּת בְּדָאָגָה
(בְּדַחַק) שֶׁל עֲנֵי, וּבְכִימִין יֵצְאוּ,
מִשׁוּם שֶׁצְּדִיק ח"י הַעוֹלָמִים הוּא
עֲנֵי שְׁנִקְשֵׁר בְּיָמִין, שֶׁהוּא פֶּסַח,
כְּמוֹ שֶׁיִּשְׂרָאֵל שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם וְאֵת
עָרוֹם וְעָרְיָה, וְהַיּוֹנָה הַזֹּאת הִיא
הַיּוֹנָה שֶׁל תְּבַת נַח.

דְּבַר אַחֵר, וַיֹּאמֶר יְהוָה לְדָג
וַיִּקָּא אֶת יוֹנָה אֶל הַיַּבְּשָׁה, קָם
זָקֵן מֵאַחֵר הַצֵּל, פֶּתַח וְאָמַר:
וְהַמֵּן פֹּרַע גַּד הוּא, מַה זֶה פֹּרַע
גַּד? אֵלֶּא גַּד הוּא יָמִין וְשְׂמָאל,
גְּמוּ"ל דְּלִי"ם, פֹּרַע גַּד זֶה יוֹנָה,
י' וְדָאִי, טְפָה לְבָנָה, שְׂבוּ נִשְׁתַּלֵּם
גַּד וְנַעֲשֶׂה גִיד, וְעַל כֵּן הַזֶּרַע הַזֶּה
שֶׁהוּא יו"ד, שֶׁהִיא טְפָה קְדוּשָׁה,
נֶאֱמַר וַיִּקָּא אֶת יוֹנָה אֶל הַיַּבְּשָׁה,
שֶׁהִיא זָקָבָה, וּמִמָּה שֶׁהִיָּתָה
יַבְּשָׁה ה', נִקְרָאת אַרְץ, לְהוֹצִיא
זְרַעִים וּפְרוֹת. זֶהוּ שְׁפָתוֹב וַיִּקָּא
אֱלֹהִים לַיַּבְּשָׁה אַרְץ וְלִמְקוּהָ
הַיָּמִים קָרָא יָמִים, זֶה מְקוּהָ
יִשְׂרָאֵל מוֹשִׁיעוֹ בַּעַת צָרָה.

מְקוּרָה הַמַּעֲזֵן מְאוֹתוֹ הַזֶּרַע
שֶׁנִּמְשָׁךְ מִהַמַּח הַעֲלִיּוֹן, וְהַטְּפָה
(הַהִיא) הַזֹּאת הִיא י' קְטָנָה, כְּשִׁינְצֵאת
א מִן הַמַּח שֶׁהִיא חֲכָמָה, כֹּל
סְפִירָה נוֹטֶלֶת חֲלָקָה, עַד
שֶׁנִּחְלַקְתָּ לְתַשַׁע נִקְדוּת, וּכְשֶׁכָּל
אֶחָד נוֹטֵל חֲלָקוֹ, נִשְׁאָרְתָּ עֲשִׂירִית
מִכָּל הַטְּפוֹת, שֶׁנוֹטֶלֶת אוֹתָהּ
הַיַּבְּשָׁה שֶׁהִיא עֲשִׂירִית הָאֵיפָה
סֵלֶת, וּבְשִׁבְלֶיהָ מַעֲשָׂרִים.

דְּנִטְלֵת הַהִיא יַבְּשָׁה דְּאִיהִי עֲשִׂירִית הָאֵיפָה סֵלֶת, וּבְגִינָה מַעֲשָׂרִין.

אֶל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִמַּעַי הַדָּגָה, מִכְּפָנָא
דְּעֲנִיּוֹתָא דְמַטִּי לְמַעוֹי דִּישְׂרָאֵל, בְּהַהוּא זְמַנָּא
וַיֹּאמֶר יְהוָה לְדָג וַיִּקָּא אֶת יוֹנָה וְגוֹמֵר (שם)
י' בְּדוּחַקָא דְדָאָגָה דְלַהוֹן דְּדוּאָגִין מִן
עֲנִיּוֹתָא, מִדוּחַקָא יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא, הַדָּא הוּא
דְכִתְיִב (שְׂמוּאֵל ב' כב כח) וְאֵת עִם עֲנֵי תוֹשִׁיעַ, דָּא
נְבוּאָה דִּיוֹנָה דְנִתְנַבֵּא דִּיִּפְקוּן יִשְׂרָאֵל מִן
גְּלוּתָא בְּדָאָגָה (ס"א בְּדוּחַקָא) דְּעֲנִיּוֹתָא, וּבִימִינָא
יִפְקוּן, (דף נד ע"א) בְּגִין דְּצְדִיק ח"י עֲלָמִין אִיהוּ
עֲנֵי דְאִתְקַשֵּׁר בְּיָמִינָא, דְּאִיהוּ פֶּסַח, כְּגוּוֹנָא
דִּישְׂרָאֵל דְּאִתְמַר בְּהוֹן (יחזקאל טו ז) וְאֵת עָרוֹם
וְעָרְיָה, וְהֵאֵי יוֹנָה אִיהִי יוֹנָה דְּתִיבַת נַח.

דְּבַר אַחֵר (יוֹנָה ב י"א) וַיֹּאמֶר יְהוָה לְדָג וַיִּקָּא
אֶת הַיּוֹנָה אֶל הַיַּבְּשָׁה, קָם סְבָא מִבְּתֵר
טוֹלָא פֶּתַח וְאָמַר, וְהַמֵּן פֹּרַע גַּד הוּא (במדרב
י"א ז) מֵאֵי פֹרַע גַּד, אֵלֶּא גַּד אִיהוּ יָמִינָא
וְשְׂמָאֵלֶּא, גְּמוּ"ל דְּלִי"ם, פֹּרַע גַּד דָּא יוֹנָה
י' וְדָאִי, טְפָה חַוּוּרְתָא, דְּבִיָּה אֲשַׁתְּלִים גַּד
וְאִתְעַבִּיד גִּיד, וְעַל דָּא הֵא זֶרַעָא דְּאִיהִי יו"ד
דְּאִיהִי טְפָה קְדוּשָׁא, אִתְמַר (יוֹנָה ב י"א) וַיִּקָּא אֶת
יוֹנָה אֶל הַיַּבְּשָׁה דְּאִיהִי נוּקְבָא, וּמִמָּה דִּיהוּת
יַבְּשָׁה ה' אִתְקַרִּיאת אַרְץ, לְאִפְקָא זְרַעִין
וְאֵיבִין, הַדָּא הוּא דְכִתְיִב (בְּרַאשִׁית א י') וַיִּקָּרָא
אֱלֹהִים לַיַּבְּשָׁה אַרְץ, וְלִמְקוּהָ הַיָּמִים קָרָא
יָמִים, דָּא מְקוּהָ יִשְׂרָאֵל מוֹשִׁיעוֹ בַּעַת
צָרָה (ירמיה יד ח).

מְקוּרָא דְנִבְעֵי מִהוּא זֶרַע דְּאִתְמַשְׁךְ
מִמוּחָא עֲלָאָה, וְהֵאֵי (נ"א וְהִיא) טְפָה
אִיהִי י' זְעִירָא, כִּד נִפְקַת א מִן מוּחָא דְּאִיהִי
חֲכָמָה, כֹּל סְפִירָה נוֹטֶלֶת חֲלָקָהָא, עַד
דְּאִתְפְּלִיגַת לְתַשַׁע נְקוּדִין, וְכִד נוֹטֵל כֹּל חַד
חֲלָקָהָא אֲשַׁתְּאָרְתָּ עֲשׂוּרָא מִכְּלָהוּ טְפִין,

דְּנִטְלֵת הַהִיא יַבְּשָׁה דְּאִיהִי עֲשִׂירִית הָאֵיפָה סֵלֶת, וּבְגִינָה מַעֲשָׂרִין.

תפלה קדם למוד הזוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שגרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלה, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבידילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. פי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

תפלה לאחר קריאת הזוהר

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי פסיתך לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשויט ופורפירא עלאה ולארמון שעל מכוננו ישיב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וכראיו. ובזכות היותנו עסוקים בחכמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנית עוינו במהרה בימינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויזרח עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד וישמו אחד, אמן נצח סלה ועד.

(נסח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

קדיש דרבנן - נסח ספרד

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה.
ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל
בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך
לעלם ולעלמי עלמיא: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא
ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא
מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא.
ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל
כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר
ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי
ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן:
יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו
אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמיו יעשה שלום עלינו ועל כל
ישראל ואמרו אמן:

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יתגדל ויתקדש שמה רבא. ⁽¹²⁸⁾ בעלמא די ברא כרעותה וימליך
מלכותה ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. ⁽¹²⁸⁾ בחייכון וביומיכון
ובחיי דכל בית ישראל בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה
רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם
ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא בריך הוא. ⁽¹²⁸⁾ לעלא
מן כל ברכתא ושירתא תשבחתא ונחמתא דאמירן בעלמא ואמרו
אמן: ⁽¹²⁸⁾ על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידיהון
דעסקין באורייתא קדשתא. די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר,
יהא לנא ולהון ולכון הנא וחסדא ורחמי מן קדם מארי שמיא וארעא
ואמרו אמן: ⁽¹²⁸⁾ יהא שלמא רבא מן שמיא, חיים ושבע וישועה ונחמה
ושיזבא ורפואה וגאלה וסליחה וכפרה, ורוח והצלחה לנו ולכל עמו
ישראל ואמרו אמן: ⁽¹²⁸⁾ עושה שלום במרומיו הוא ברחמיו יעשה שלום
עלינו ועל כל עמו ישראל ואמרו אמן: ⁽¹²⁸⁾

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו

ברחוב השומר 74 בני ברק

03-6771499

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

והמשכילים יזדהו כזוהר הרקיע

גדולי ישראל והזוהר

בן נלקט מדעתם והשקפתם של גדולי ישראל
על לימוד הזוהר הקדוש והתיקונים וחכמת האמת

בוזהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

עיר ויקדיש מין שימיא ניהית - כ"י ל"א תש-כ"ה מפ"י זרעיו

שבת שנת תש"ע לפ"ק - עיה"ק בית שמש תוכב"א

לימוד ספר הזוהר נשגב מאוד לטהר ולקדש הנפש, ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא... בלימוד זוהר הקדוש אפילו באין מבין כלל, חשוב ומקובל ומרוצה לפני ה' וכו'. (פלא יועץ אות ז', זוהר) וכן נתן מרן האר"י תיקון לבעל תשובה שיאמר חמשה דפין זוהר או תיקונים בכל יום (מורה באצבע להחיד"א אות מ')

אין אדם יכול לבוא אל קצת השגת גדולתו ורוממותו ית"ש מכל למודינו כמו מלימודי חכמת הקבלה, ביחוד מלימוד ספר הזוהר הקדוש והתיקונים, חכמת אדם תאיר פניו מריבוי העולמות העליונים הקדושים לאין קץ וסוף ותכלית. (יסוד ושורש העבודה, שערי הששי, שער הניצוץ)

הנני רושם לך תלמידי המובהק הרב הגאון הקדוש מ' יעקב יוסף הכהן ג"י בקצרה על גייר קטן בכיון בכדי שתשא אותו בכל עת. קבלתי ממורי ורבי וכו' [הבעש"ט], תיקונים ילמד בכל השנה בכל יום. (כתר שם טוב)

מכתב מורנו הבעש"ט: לכבוד... בכל לילה קודם השינה ממש תלמוד מאמר אחד מתיקוני הזוהר הקדוש ואז תישן בטח ובל תירא בעוה"ת, והשי"ת יטע בלבנו אהבתו ויראתו דוקא אמון כ"ר. מנאי מורו ישראל במוהר"ר אליעזר בעל שם ממועזבון. [כתר שם טוב]

ספר

תיקוני
זהר

המחולק

ל-354 ימות השנה